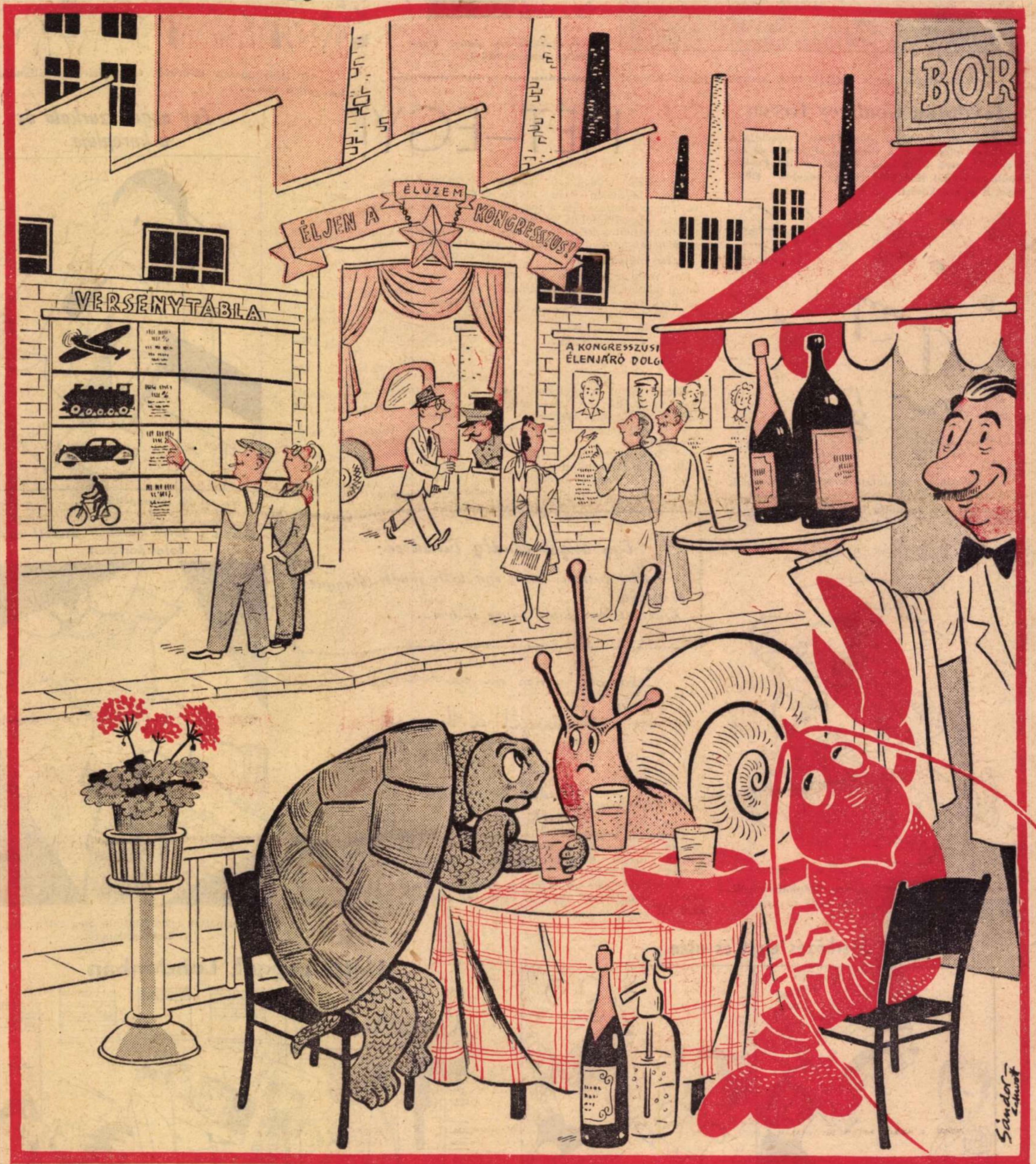
X. évfolyam 22. szám
1954 május 27.
Ára: 70 fillér

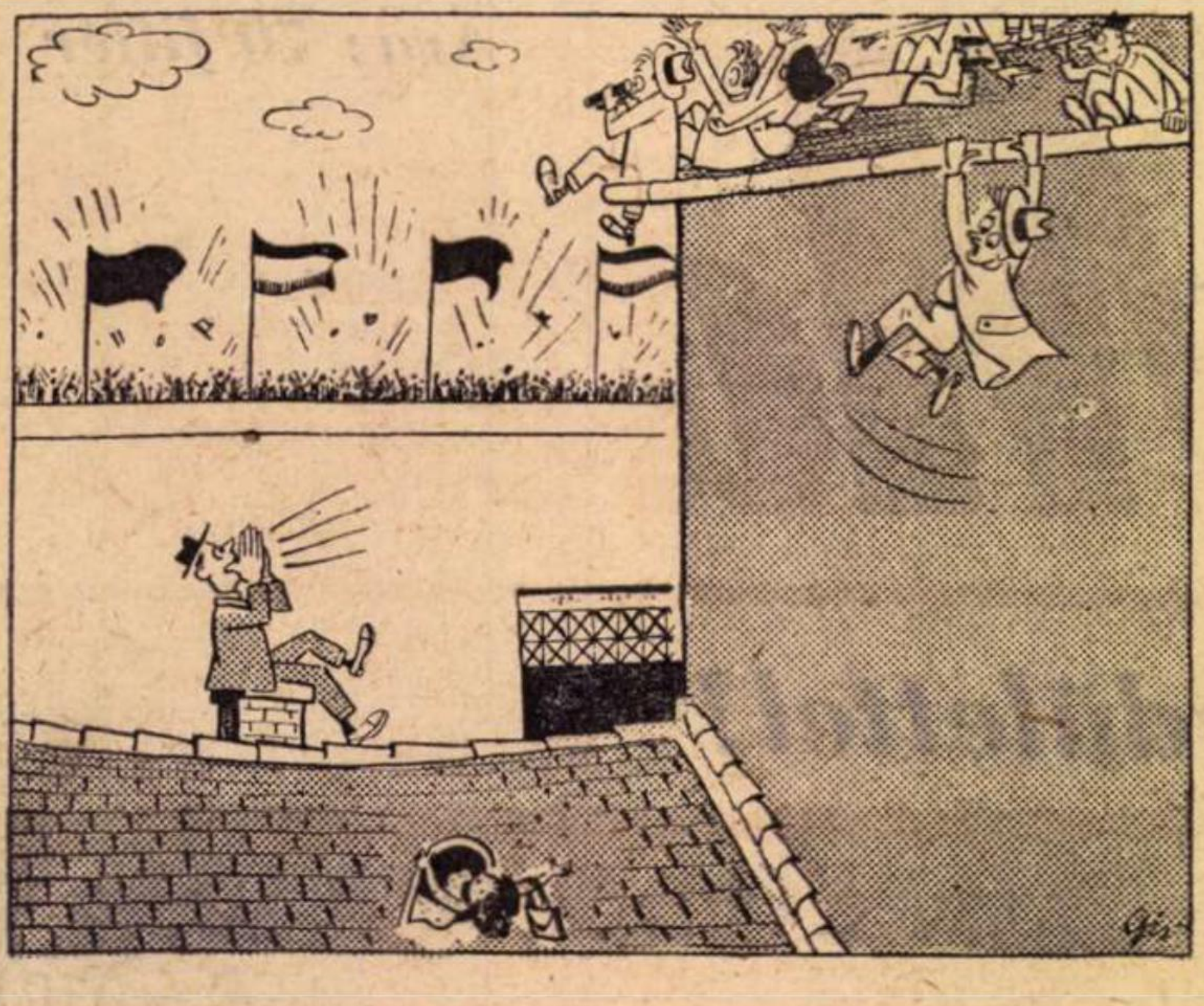
Ludas Matyi

Egyre nagyobb lendülettel!

Teknősbéka (a rákhoz): Ha a kongresszusi versenylendület így fokozódik, az utolsó versenytáblát is kihúzzák alólunk...

Egy Thököly-úti házt ‹tőn

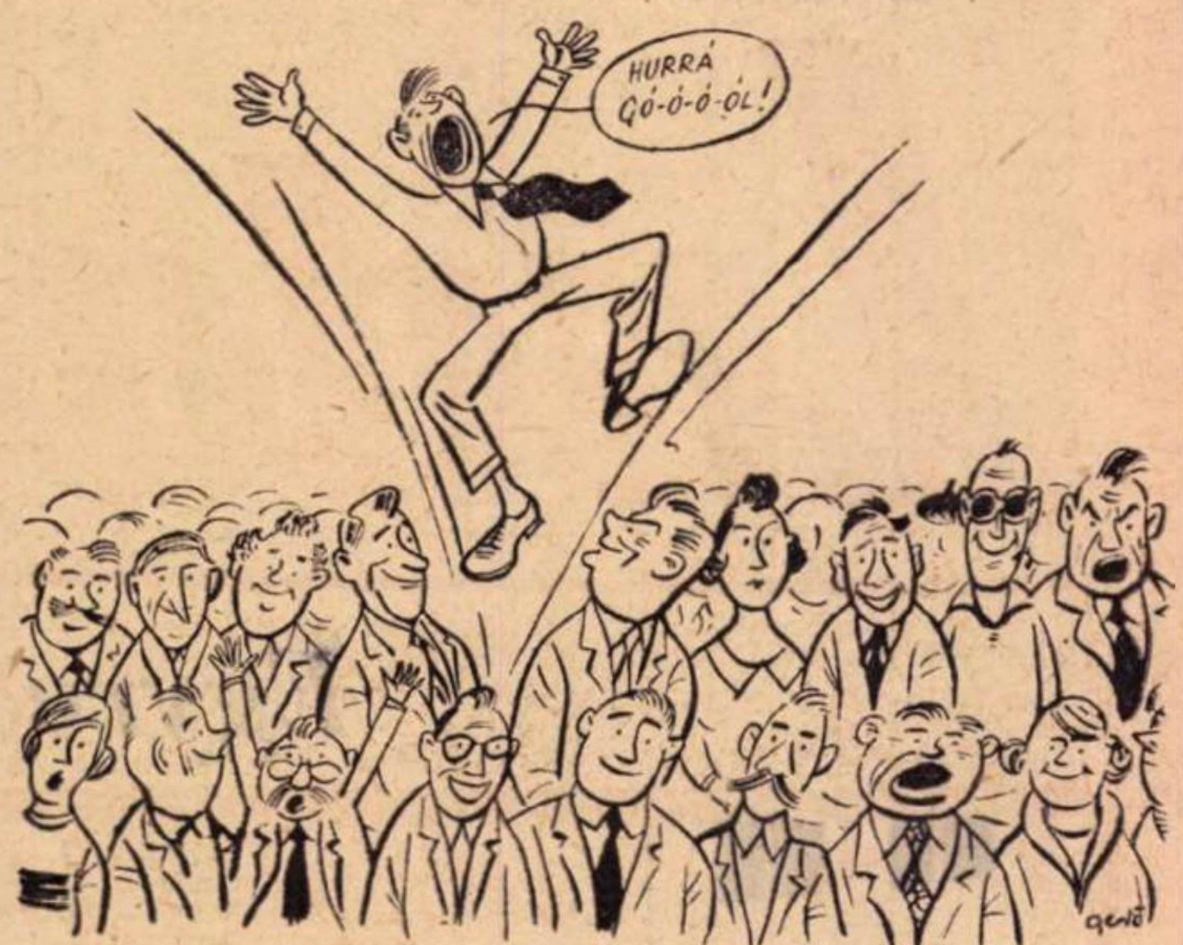
— Halló, mielőtt leesik, mondja meg, hányadik gólnál tartunk!

A kis telhetetlen

— Puskás, ne aludj! Gyerünk a nyolcadikkal!

A szükreszabott ülőhelyeken

— Mi kényelmesen elférünk, ez hál'istennek állandóan a levegőben van...

Javította: Geoffrey Green

Geoffrey Green, a „The Times" rajzolója a mérkőzés előtt ezzel a vázlattal ábrázolta az angol drukkerek vágyálmát. A rajz szerint Puskás minden labdát fölé rúg és az angolok 1:0-ra nyerik a mérkőzést.

A félidőben megmutattuk Mister Green-nek a vázlatot. A rajzoló szomorúan vállatvont és szó nélkül 8-ra javította ki a nullát. Majdnem eltalálta.

HÉT—EGY!

Az egyik „hidegvérű" angol vendég feltűnően nem hidegvérűen szurkolta végig a mérkőzést. A második félidő 40. percében felpattant a helyéről és harsányan bekiáltott a pályára:

— Egyenlíteni, fiúk!

Két magyar ujságíró ült az angol mellett. Az egyik csodálkozva kérdezte:

— Mi volt ez?

A másik vállat vont:

— Az évszázad vicce...

*

Kifelé jövet a stadionból a Verseny-utcában egy kisfiú megállította a hazatérő nézőket.

— Nem tetszik tudni, mi a végeredmény?

— 7:1 — hangzott a válasz.

A gyerek csalódottan válaszolt:

— Csak?! Ennyit mondott be a rádió is!!!

Fernand Albaret, a „L'Équipe" című nagy francia sportújság munkatársa így jellemezte a mérkőzést:

— A magyarok knock-outolták az angolokat, akiket már ötnél kiszámoltak...

*

Amikor a művészek átvették a meccsjegyüket, Toki-Horváth Gyula, a népszerű népizenekarvezető méltatlankodott:

— Egyetlen ülőhely és hét állóhely?!

— No és? Ön fog ülni és a zenekar tagjai majd állnak!

A kitűnő muzsikus felhorkant:

— Ezt nem tehetem meg az embereimmel!

Mire a háta mögött álló Salamon Béla közbeszólt:

— Miért ne? Egész évben maga állt és ők ültek, egyszer egy évben másfél óráig hadd álljanak ők és — üljön maga!

Egy angol vendég tünődése:

— Azt hittem, hogy egy hétre jövök Magyarországra.
Kiderült, hogy hét egyre jöttem...

Spero che non mi gridaranno:
„szemüveget a bírónak!"
Bernardi
Budapest 23/5/54

Bernardi, a nagy mérkőzés olasz bírája a Ludas Matyi számára olaszul és magyarul a fenti sorokat írta. A teljes szöveg magyarul így hangzik: „Remélem, nem fogják kiabálni nekem, hogy szemüveget a bírónak!"

Bernardi olyan jól vezette a mérkőzést, hogy a közönség nem kiabált „szemüveget", mert az élesszemű bírónak nem is volt szüksége rá.

Egy angol szurkoló és a kereplője

— Na, mi jól lekerepeltünk...

Babonás angol

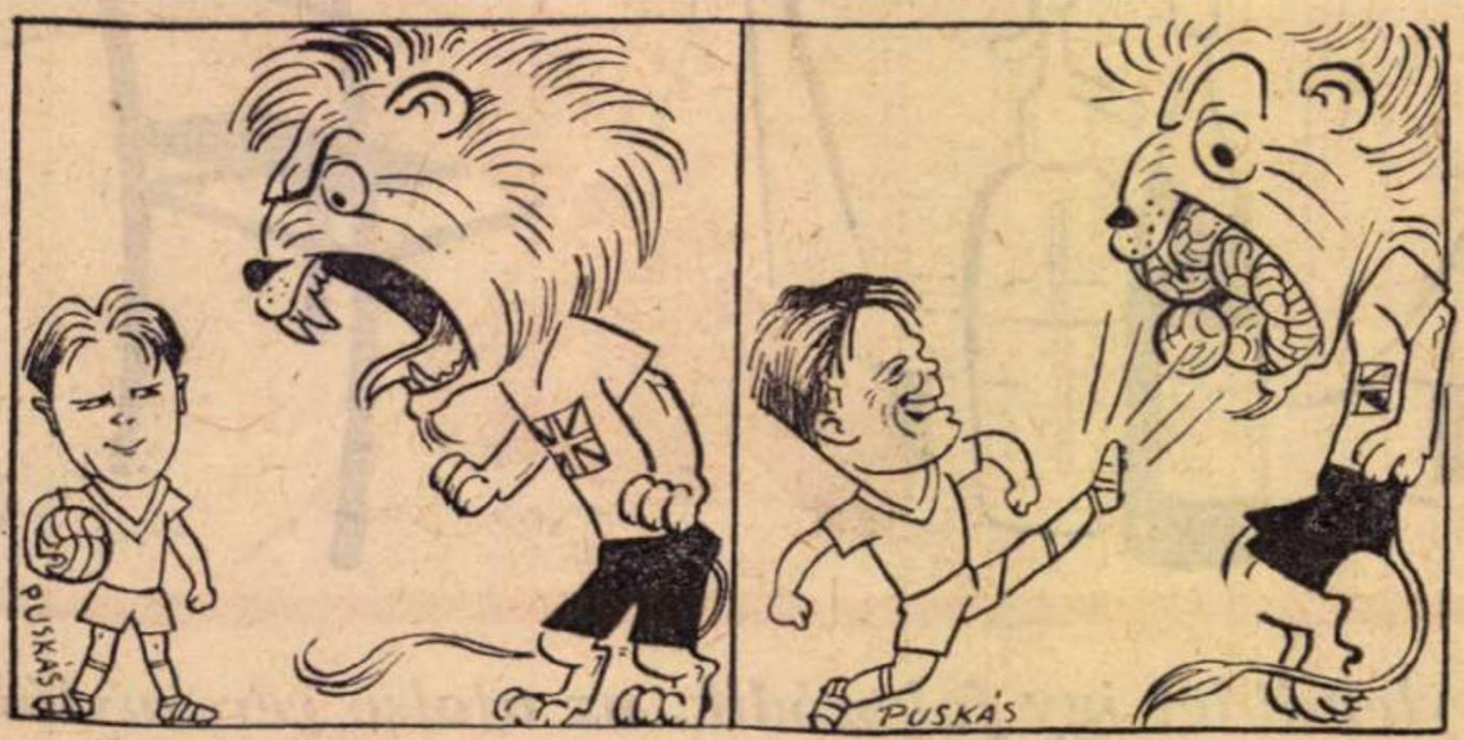
— Ajaj, két meccsen összesen tizenhárom gólt kaptunk a magyaroktól. Félek, hogy ez nem jelent jót az angol futball számára...

Kocsis a játék hevében átesett egy fotoriporteren

A fotoriporter így örökítette meg ezt a „szerencsés" pillanatot.

Mérkőzés előtt és után

— Hamm, bekaplak! — Hamm, bekaptam...

Hétfő reggel, Londonban

Egy vicces ember naplója

Hétfő

Bonyolult kiszolgálás

Egy vidéki ember bemegy az egyik nagy pesti Közértbe. Sorbaáll a csemegepultnál, sorbaáll a pénztárnál, majd sorbaáll az árukiadásnál, aztán udvariasan megkérdezi:

— Bocsánatot kérek, a kijárathoz hol kell sorbaállni?

Kedd

Életművész

Kecelivel közlik egy hivatalban, hogy várnia kell.

— Nagyszerű! — örvendezik. — Addig legalább átszaladok a borbélyhoz!

Persze a borbélynál is várnia kell.

— Nagyszerű! — örvendezik. — Addig legalább átszaladok a hivatalba!

Szerda

Csak látszólag bonyolult

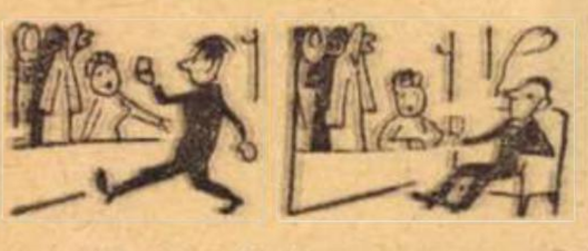

Felmerülhet a kérdés, hogy mi a különbség a menyasszonyának takarékkönyvvel kedveskedő vőlegény és az udvariassági versenyben lemaradt áruházi eladó között.

Egyszerű: az egyik takarékossággal figyelmeskedik, a másik a figyelmességgel takarékoskodik.

Csütörtök

Lehet fokozni

— Az én férjem sose várja meg a színdarab végét, rohan ki a ruhatárba, hogy ne kelljen tolonganunk. Ugye milyen talpraesett?

— Igen. Ennél már csak az talpraesettebb, aki be se megy a nézőtérre, hanem ott marad a ruhatár előtt...

Péntek

Aminek nem szabadna lenni

— Nézd meg komám ezt a fazekat! Selejt ez, vagy nem selejt?

— Az attól függ, hogy a meósnak akarod átadni, vagy az edényboltban akarják rádsózni...

Szombat

Szombat esti virágnyelv

— Hova megyünk ma este, fiacskám?

— Ahol üres asztalt kapunk, fiacskám.

— Szóval megint itthon fogunk ülni, fiacskám...

Vasárnap

Egy ívlámpa tövében

Egy félrecsapott kalapos férfi éjfélutáni félegykor a lámpaoszlopnak támaszkodva magyaráz a barátjának:

— Kellemes ilyenkor az utcán sétálni, öregem! Csak ne zavarná a hangulatot az az egy-két józan disznó...

Gergely Miklós

Következetes ember

— Miért nem vált jegyet, szaki?

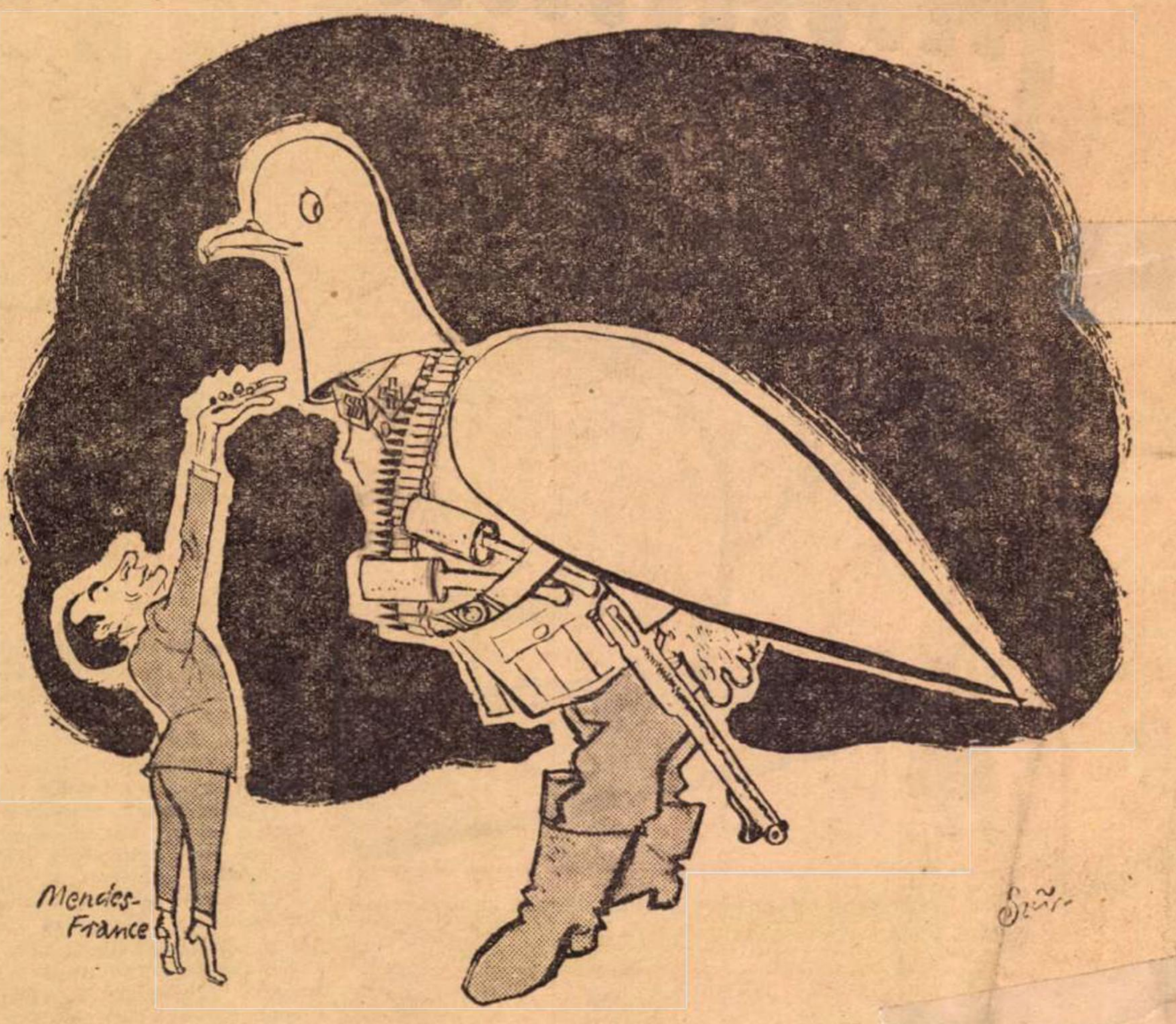
— Mert ma este mindenütt azt mondták nekem, hogy ittas embert nem szolgálnak ki!

Hóbortos ötletek XII.

— Házon kívül vagyok...

A „BÉKEGALAMB"

(Szür Szabó József rajza)

A humor könyvéből

TRISTAN BERNARD, a szépszakállú francia humorista egyszer női szakaszban ült a vonaton. A hölgyek tiltakoztak ellene és szóltak a kalauznak. A kalauz megkérte az írót, hogy fáradjon egy másik kocsiba.

— Nem mehetek, barátom, — súgta Tristan Bernard a vasutasnak.

— Miért nem?

— Tudja maga, hogy ki vagyok én?

— Nem kérem.

— Én vagyok a szakállas nő...

ALEXANDRE DUMAS, a Monte Christo írója, utálta a hitelezőket. Sok baja volt a végrehajtókkal. Egyszer felkereste egy barátja és gyüjtőivet tett elébe.

— Meghalt egy szegény barátom. Végrehajtó. Annyi pénz sem maradt utána, hogy eltemessük. Adakozzál valamit.

— Mennyibe kerül a temetése?

— Száz frankba.

— Itt van kétszáz frank. Temessetek el mindjárt két végrehajtót.

JÁSZAI MARI, a nagy tragika egyszer vidéken vendégszerepelt. A próbán rosszkedvűnek mutatkozott és többször rászólt valamelyik ügyetlen kollégájára. Egyiktől zordonan kérdezte:

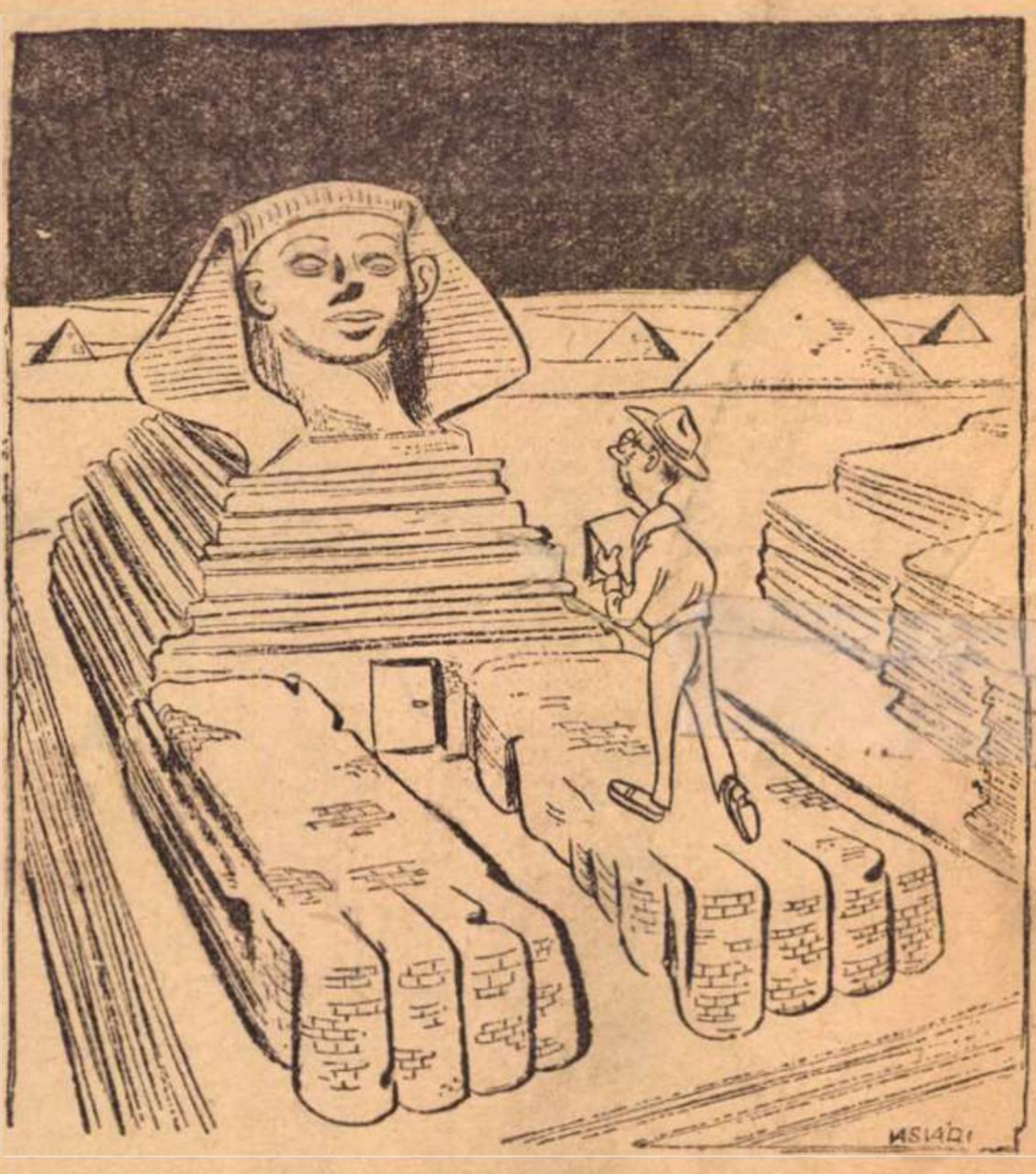
— Maga miért ment színésznek?

— Hajlamot érzek a világot jelentő deszkák iránt — felelte a színész ijedten.

A tragika rákiáltott:

— Akkor miért nem lett inkább asztalos?!...

Az egyiptomi helyzet

— Mi a helyzet Egyiptomban?

— Háromezer éve hallgatok, mit gondol, épp most fogok megszólalni, amikor fogalmam sincs róla?

Valahol egy tsz-ben...

Elnök: Van valakinek valami ellenvetése? Csak kritizáljanak az elvtársak bátran!

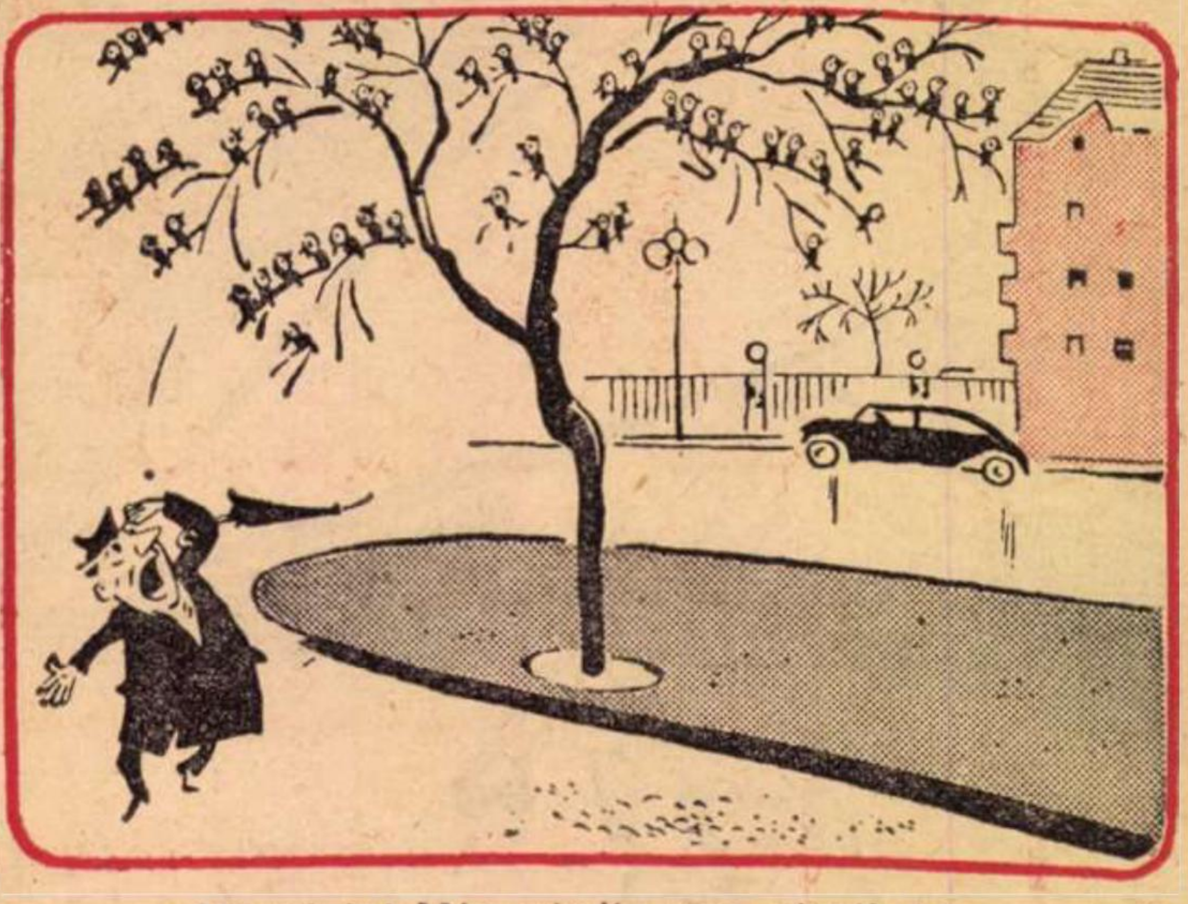
Előbb ratifikálás, aztán négyhatalmi tárgyalás

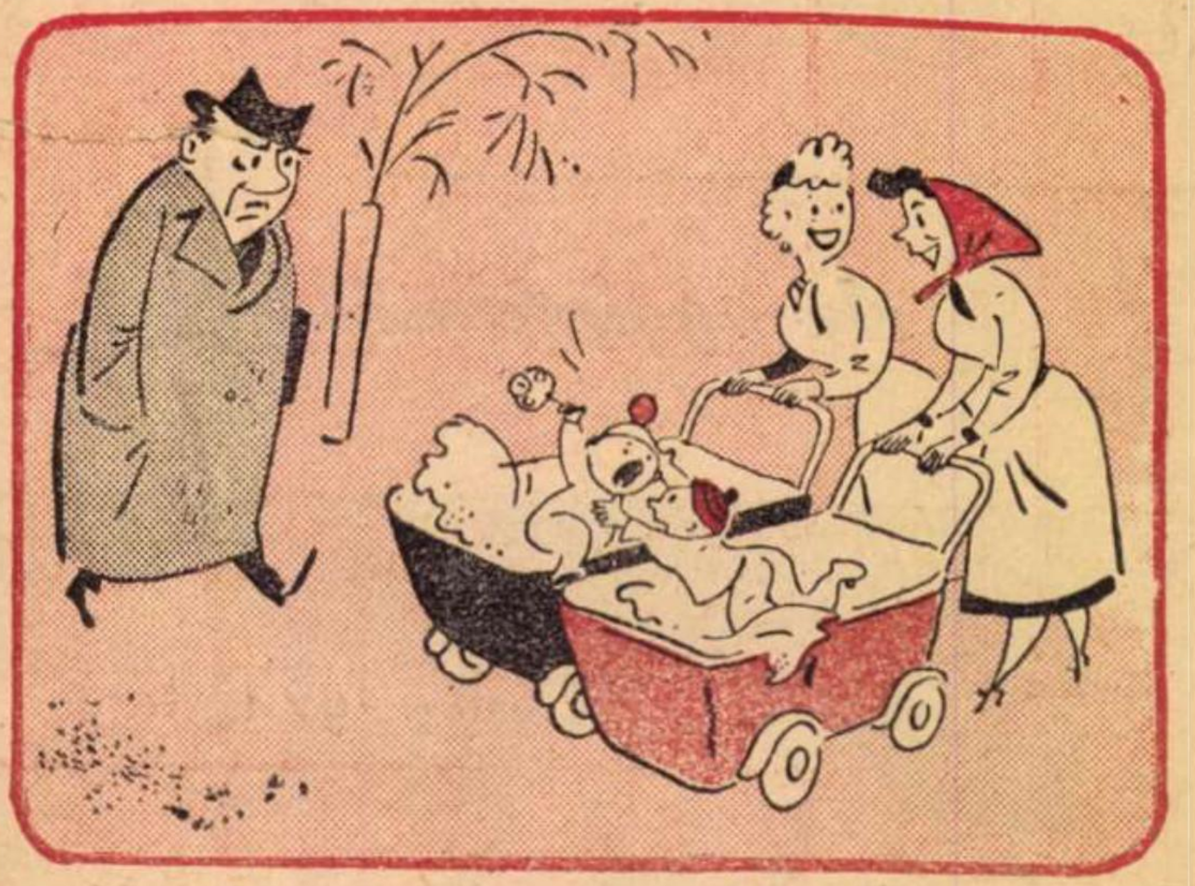
— Természetesen, asztalhoz ülünk, de előbb ezt elintézem...

A kór neve: „CRITICA ABNORMALIS”

felismerte: Toncz Tibor

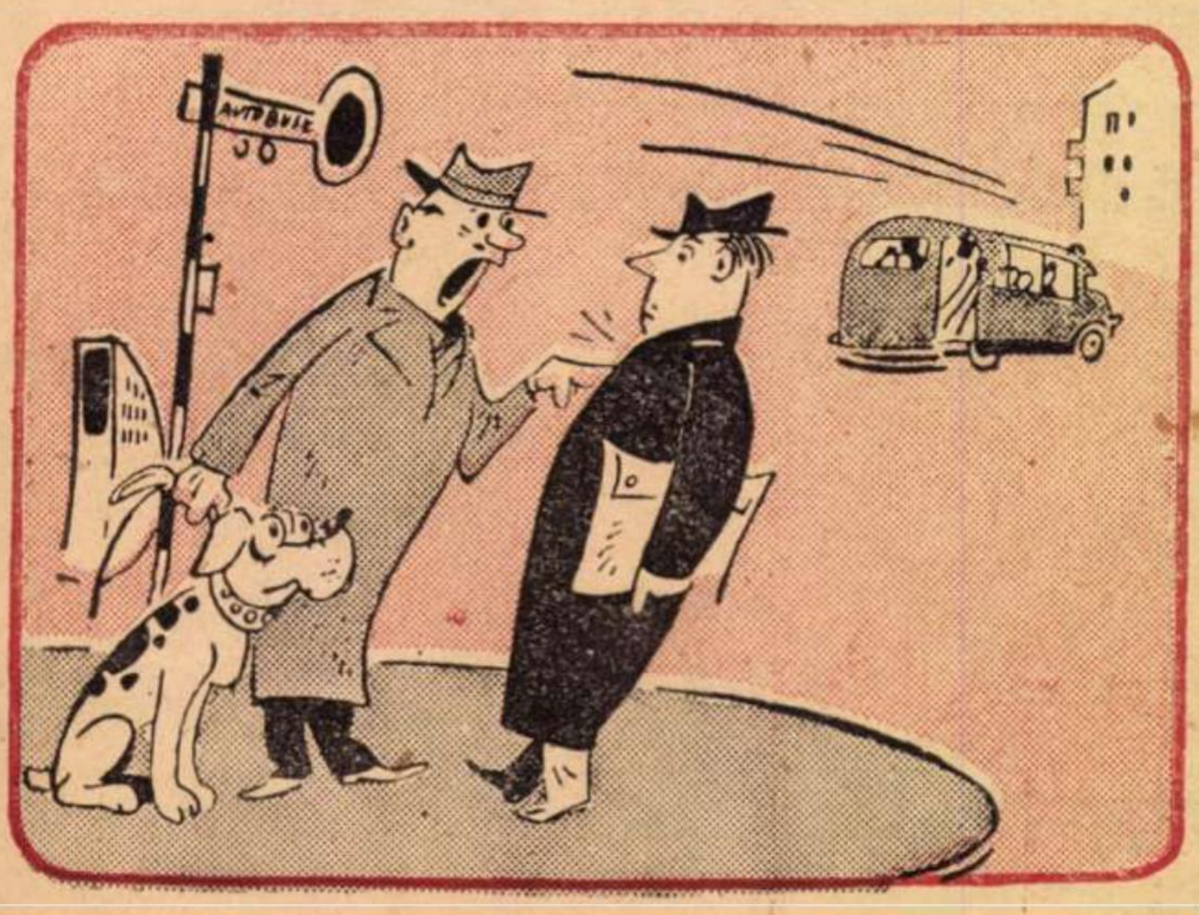
— Disznóság! Még mindig nem vágták ki a verebek alól a fát!

— Lépten-nyomon verekedés! És rendőr persze nincs a láthatáron . . .

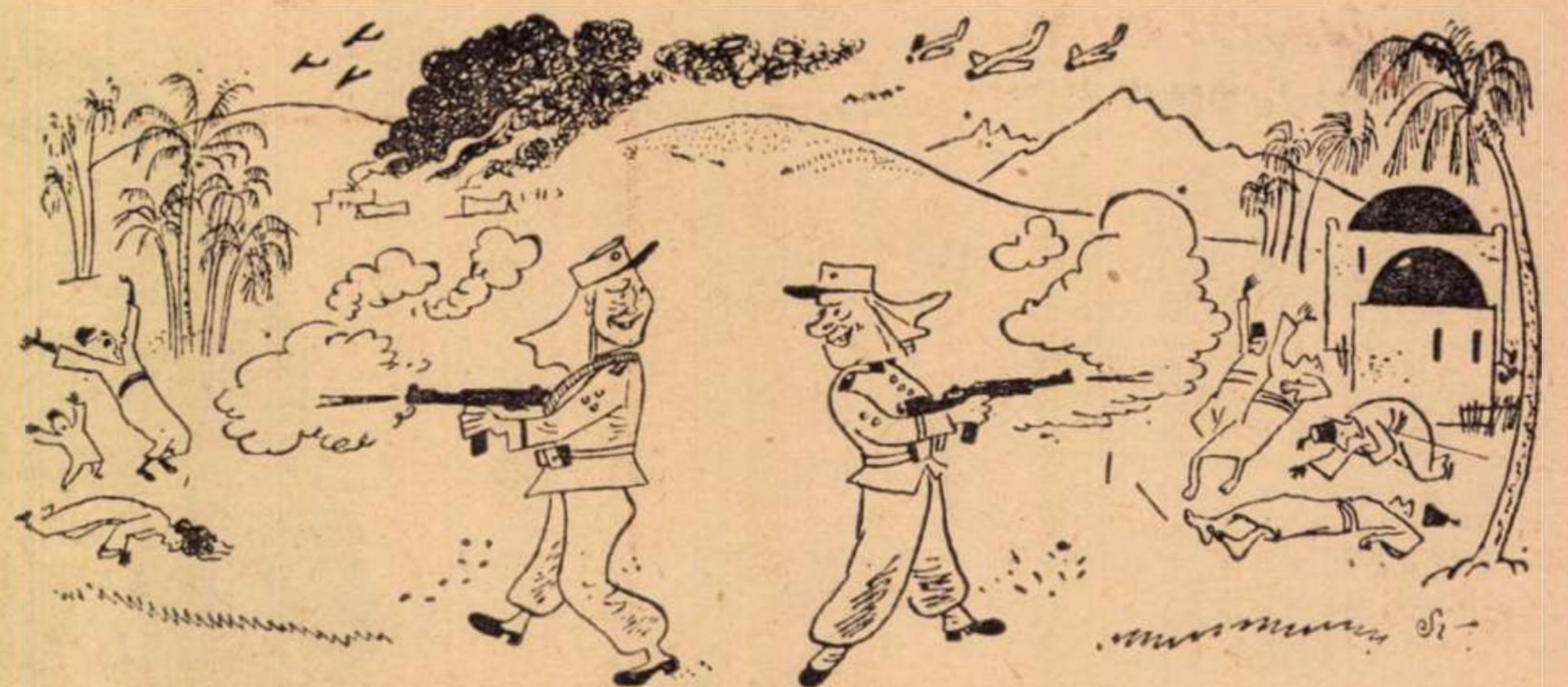

— Nézd, ez itt a pesti fertő . . .

— Kormányprogram ide, kormányprogram oda, a Buksival még most sem engednek fel az autóbuszra . . .

Idegenlégiósok, ha találkoznák

— Kamerád, maga nem müncheni?!

Egy csodálatos ház...

Ki ne bámulta volna még a tovasuhanó tavaszi felhőket, végigheveredvén a domboldalon? Ki ne gondolt volna még ilyenkor arra, hogy milyen nagyszerű lenne ha mindenkinek meglenne odahaza a maga kis dombja, amelyen végigheveredhet bármikor, ha kedve tartja? Fűthető domboldal! Ez ma már nem álom. Abban az új házban, amelyet a napokban megnéztem, minden lakásban van domboldal. Méghozzá parkettdomb. Roppant higiénikus. A nedves fából készített parkett oly szépen felemelkedett, hogy apróbb gyermekek vidáman csúszkálhatnak le rajta. De ez semmi!

Ha az én szabályos lakásomban be akarok nézni a kéménybe, le kell szednem a fürdőkályha csövét. Mily körülményes! Abban az új házban, amelyet a napokban megnéztem, ezt a kérdést megoldották. A fürdőkályhának nincs csöve. Igaz, vizet melegíteni így nem lehet, de a lakó belenézhet a kéménybe bármikor, ha fürödni kíván. A kéményen keresztül tiszta időben jól megfigyelhető a csillagos ég. De ez semmi!

Költözködni nem jó dolog. Hát még annak, aki a bútorokat cipeli a szűk lépcsőházban! Abban az új házban, amelyet a napokban megnéztem, ezt a kérdést megoldották. A bútorokat kötéllel húzzák fel kívülről és az ablakokon emelik be a lakásba. Egyrészt azért, mert így takarékoskodni lehet a cipőtalppal, másrészt azért, mert a lakások ajtaja olyan kicsi, hogy a bútorok egy része nem fér be rajta. De ez semmi!

Mily áldatlan a vita, amely afölött folyik, hogy nyitva legyen-e a lakás ablaka, vagy csukva! Hány boldog házaspár perceit keserítette már meg a civakodás, mely emiatt folyt. Abban az új házban, amelyet a napokban megnéztem, ilyen vitára nem kerülhet sor, mert itt az ablakok akkor is nyitva vannak, ha csukva vannak. A bezárt ablakokon át kedves dallamokat fütyül be a novemberi szél, s jó légköri viszonyok esetén ezekkel az ablakokkal még külföldet is lehet fogni. De ez semmi!

Aki már fürdött, jól tudja, hogy a meleg víz a kádban lassan kihül. Igazán kellemesen csak úgy lehet fürödni, ha felülről állandóan folyik a meleg víz, alul pedig állandóan folyik ki a langyos víz. Abban az új házban, amelyet a napokban megnéztem, ezt a kérdest megoldották. Egyetlen kádban sincs dugó. De ez semmi!

Mily sok vita folyt már a mosókonyha körül! Ki mosson benne a lakók közül, mikor mosson, aki mos, és így tovább, és így tovább. Abban az új házban, amelyet a napokban megnéztem, az effele viták nem lehetségesek. A mosókonyhában ugyanis sem kéménylyuk, sem vízcsap, sem mosóedény nincs. A mosókonyha mindig szabad! De ez semmi!

„Nem folyik a vízcsap?“ — riad fel olykor álmából a nyugtalan ember, s kimegy a konyhába, hogy utánajárjon a dolognak. Abban a házban, amelyet a napokban megnéztem, a nyugtalanságra nincs ok. A lakó nyugodtan aludhat, a csapok akkor is folynak, ha elzárta őket. De ez semmi!

A magyaros vendégszeretet híres világszerte. Annak az új háznak a lakói, amelyet a napokban megnéztem, biztosak lehetnek abban, hogy a vendégek egymásnak fogják adni a kilincset. S ezt már csak azért is megtehetik, mert a kilincsek többnyire letörnek.

Az az új házat, amelyet a napokban megnéztem, a 42. Építőipari Vállalat építette (Kőbánya, Gergely u. 8.), a Mogyoródi úton. Ebben a házban kapott lakást többek között Varga András operaénekes is, aki elvégezvén a moszkvai zenekonzervatóriumot, hazatért Pestre. A fent körülírt házat ő volt szíves bemutatni nekem. Amikor Varga András felhívta telefonon az Építésügyi Minisztérium illetékesét, hogy szemrehányást tegyen a parkett, s egyebek miatt, és megemlítette, hogy Moszkvában egy ilyen építkezés elképzelhetetlen, ezt a választ kapta:

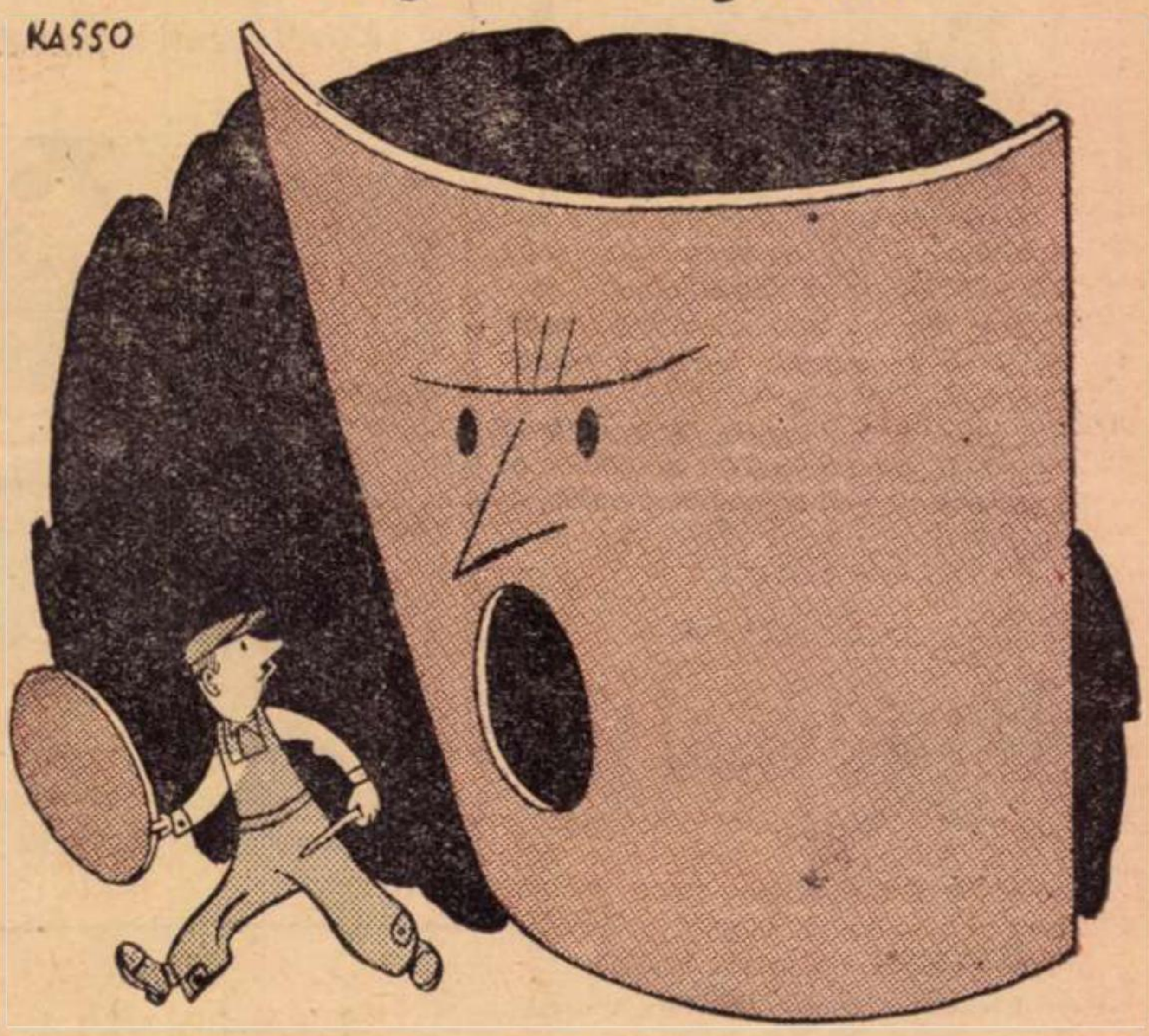
— Hja elvtársam, ott harminchét évvel előbbre vannak . . .

Varga András most attól fél, hogy harminchét évig kell várnia, amíg a lakását rendbehozzák.

(t. l.)

A bádoglemez megszólal

KASSO

— Hé, takarékoskodj a nyersanyaggal!

Női dolgok IV.

— Mégis a másikat kellett volna megvenni . . .

(Vasvári Anna rajza)

A humor mesterei

HAZUGSÁGOK

Írta: Ramon Gomez de la Serna*

„Szerény tollam."
„Friss tengeri hal."
„Udvari szállító."
„Idegennek a színpadra lépni tilos."
„Más alkalommal még részletesen visszatérünk a könyv ismertetésére."
„Tisztít, fényt ad és meghosszabbítja a bőr élettartamát."
„A rendőrség a gyilkos nyomában van."
„Javított kiadás."
„Üzleti utamról visszatérve vettem kézhez b. levelét."
„Megtalálták Shakespeare eredeti képét."
„A gyár garantálja az áru hibátlanságát."
„A baleset pillanatában készült felvétel."
„Szépművészeti iskola."
„Csaknem szétkapkodták."
„Tökéletes orvosság hajhullás ellen."
„Minden árat a felére szállítottunk."
„Az elhúnyt akadémiai tag helyének betöltése még nem jött szóba."
„Független napilap."
„Művészeti tárgyak."
„Személyre szóló, át nem ruházható meghívó."
„Törhetetlen."
„Sárgát kell hordanod drágám; remekül öltöztet téged!"

* Spanyol regényíró és humorista.

Kedves Szerkesztőség!

A „Virágos Kaposvár"-ról van szó. November 25-i számotokban ezen a címen rajzos riport jelent meg, Réber László tollából. A riport kitűnő, a képek frissek és üdítőek. Én mégis fagyos irigységgel néztem a riport minden egyes részletét. Már a 15 virágcserépbe ültetett cím megragadott. Ám a továbbiakban csak fokozódott virágos bámulatom. Hát ilyen Kaposvár novemberben?

Pesti emberek számára szinte meztelen kaposvári lakosok élik itt édes-bús életüket. A gyerekek zokniban és kis lenge ruhácskában sétálgatnak az árnyas novemberi fák alatt és bár alig tízévesek, központi kultúrotthonról ábrándoznak.

Boldog világ! Vidám kiskabátos kaposváriak várják a futballcsapat megalakulását. Különösen megragadott az a néhány kopasz szurkoló, aki kalap nélkül mosolyog a vakító napfényben. Sőt. Van köztük egy, aki tüntetően magasba tartja a kalapját, távol a fejétől. Mintha azt mondaná: mit bámultok? Ez Kaposvár! Novemberben!

Egyik rajzon vidáman esik a dús fűbe egy derűs elvtárs. Balján illatos virágágy, jobbján lengeruhás menyecske. A másik rajzon a Vörös Csillag mozi nyitott ablakában hanyag szakik sütkéreznek. Érthető. Kinek van kedve dolgozni ilyen rekkenő hőségben? Ezekután egy kaposvári ház tűnik a szemembe. A falán futórózsák erdeje. Természetesen nyíló futórózsák. Az ablakban egy kislány áll. Előtte egy tropikálruhás fiatalember csokorral és egy színpompás novemberi virágoskert terül el.

A színház hiába keres társulatot, ahogy az egyik rajz figyelmeztet bennünket. Hogyan is találna? Ilyen pompás, kaposvári nyárban a színészek szabadságon vannak.

Irigylem a kaposváriakat ezért az illatos, virágos novemberért. Irigylem őket. Dehát mit csináljunk? Nekik a „Ludas Matyi elintézte" Nekünk is elintézhetné.

Baráti üdvözlettel:
PÁSZTOR JÁNOS

Rajzolónk a kritikát jogosnak tartja, s bár mentségül azt hozza fel, hogy a riportot még október végén csinálta, az olvasó levelét köszöni, s alábbi virágcsokorral viszonozza. A virág — december lévén — nem valódi. Csak úgy iderajzolta.

Szegedi körséta

Gerő–Kaján RIPORTJA

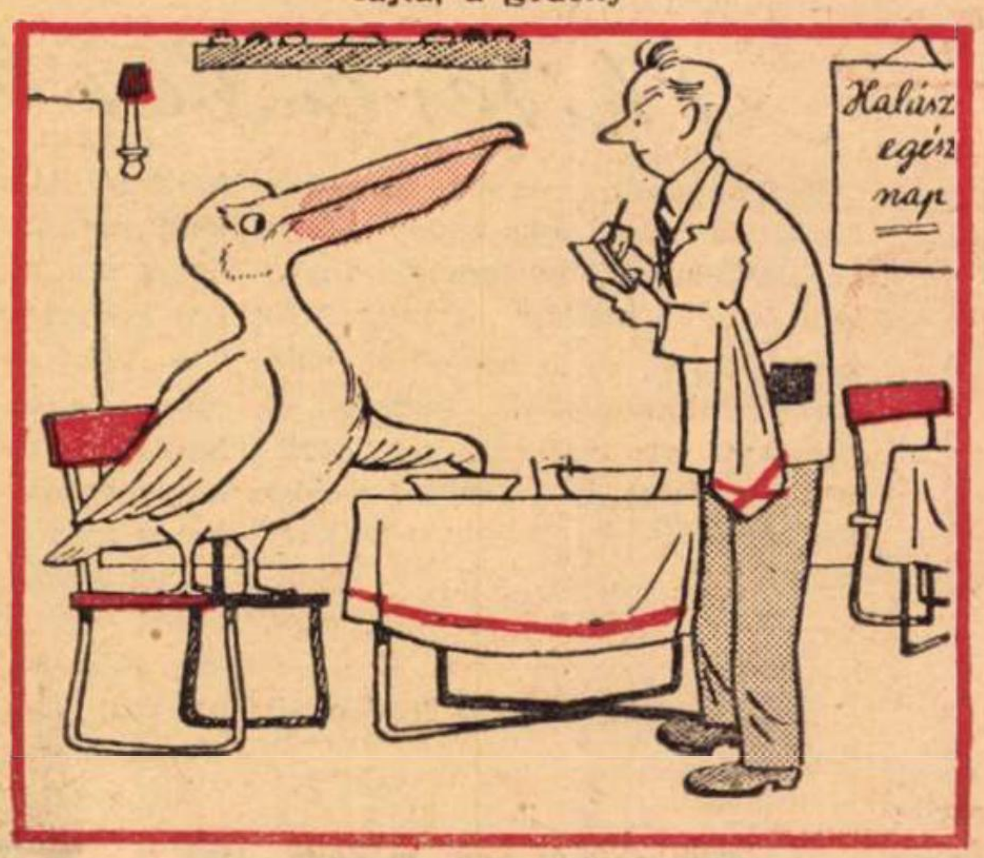
Ha ez így megy tovább...

A Tiszapart közelében lévő Virág-cukrászda évről évre jobban terjeszkedik.

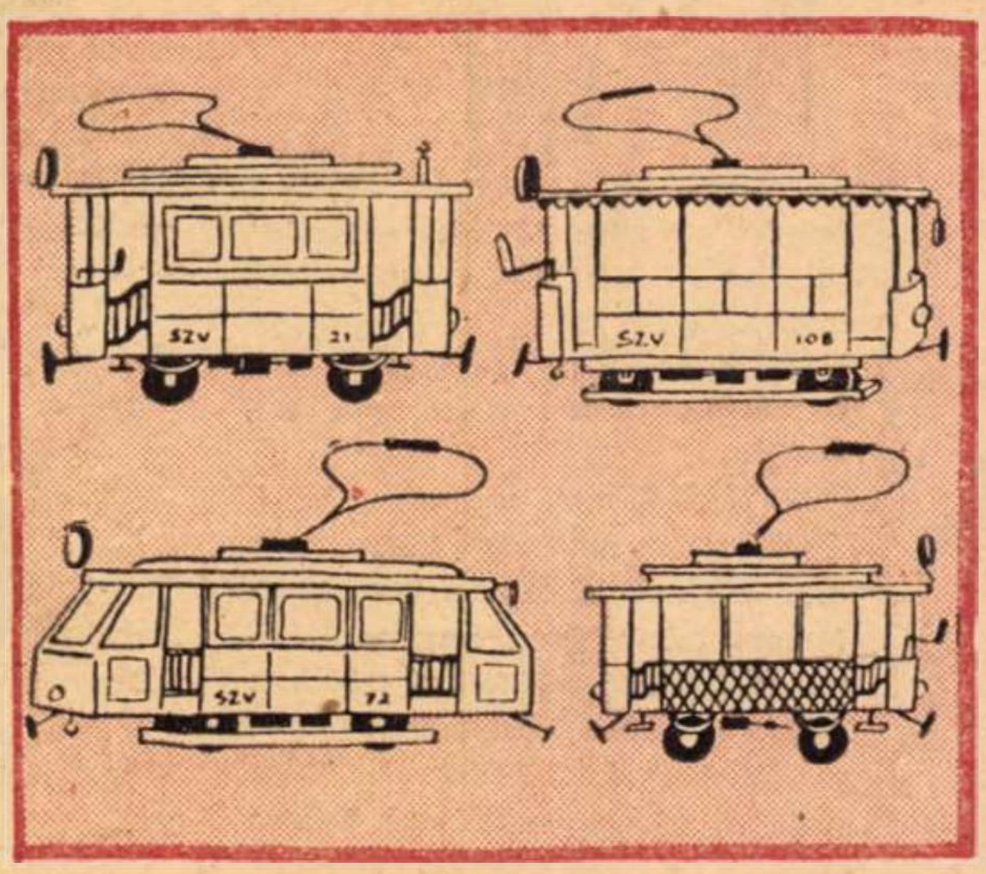
Napi 16 kg halat eszik

Szeged melletti Fehér-tóban található ritka madárfajta, a gödény

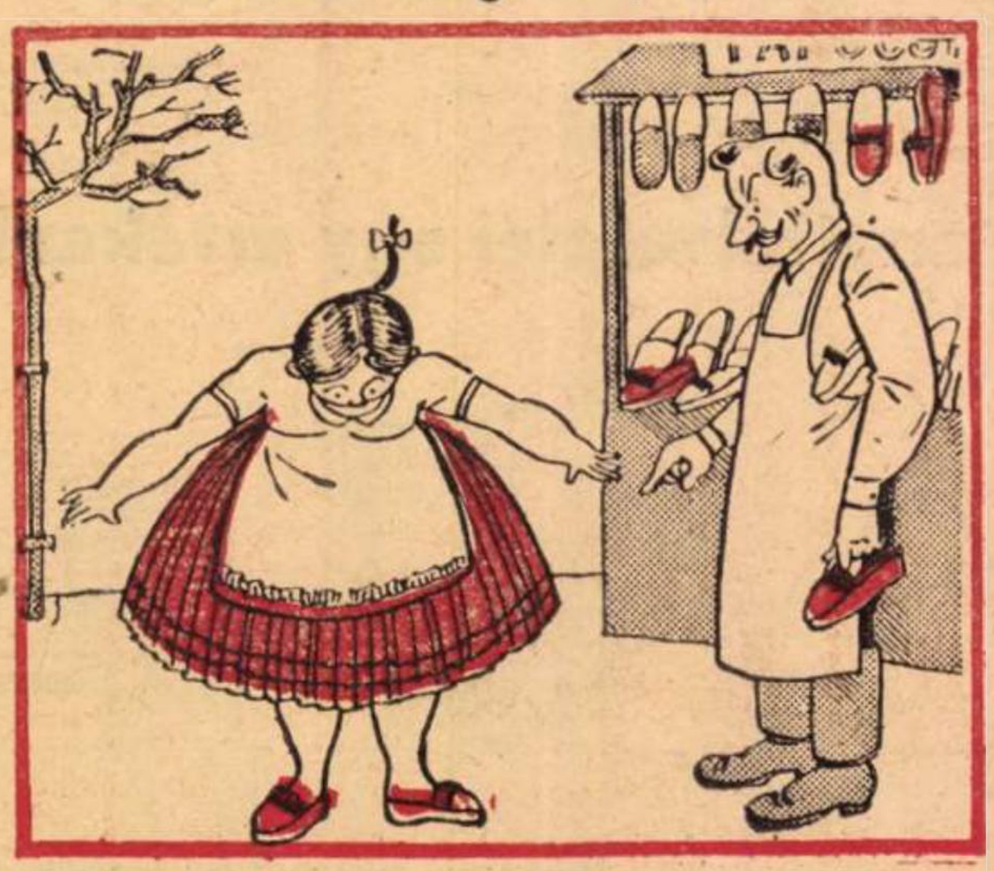
Gödény: Na, jól nézek ki, egy egyszemélyes halászlé 14 forint 80 fillér...

A mi ajándékunk

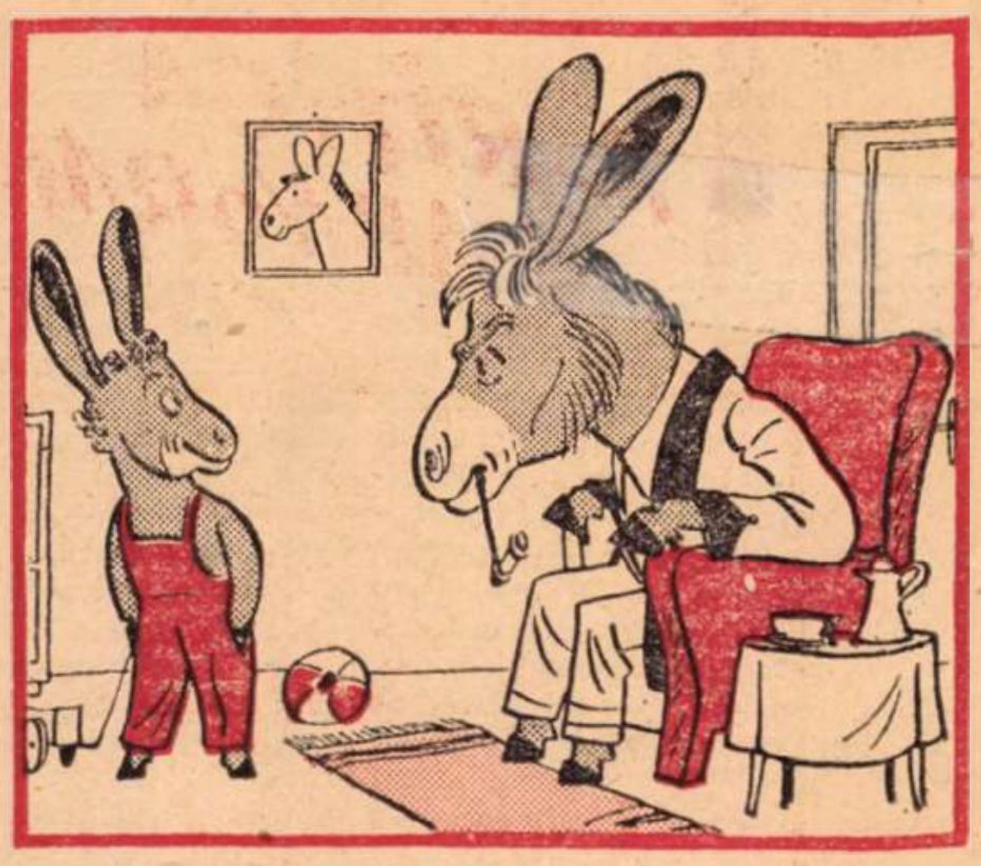
Szegeden sok a zörgő, régi villamos. Összeállítottunk egy kis gyűjteményt és ezúton ajánljuk fel a Móra Ferenc Múzeum régiségtára számára.

Teletalpasra „modernizálták" a sarkos szegedi papucsot

— Jaj, most hogy álljak a sarkamra?!

A leghitelesebb cáfolat

— Ha rossz vagy, odaadlak a szalámigyárnak!
— Ugyan, papa, ma már a szamarak is tudják, hogy a szalámihoz nem kell szamárhús.

Megtörtént eset

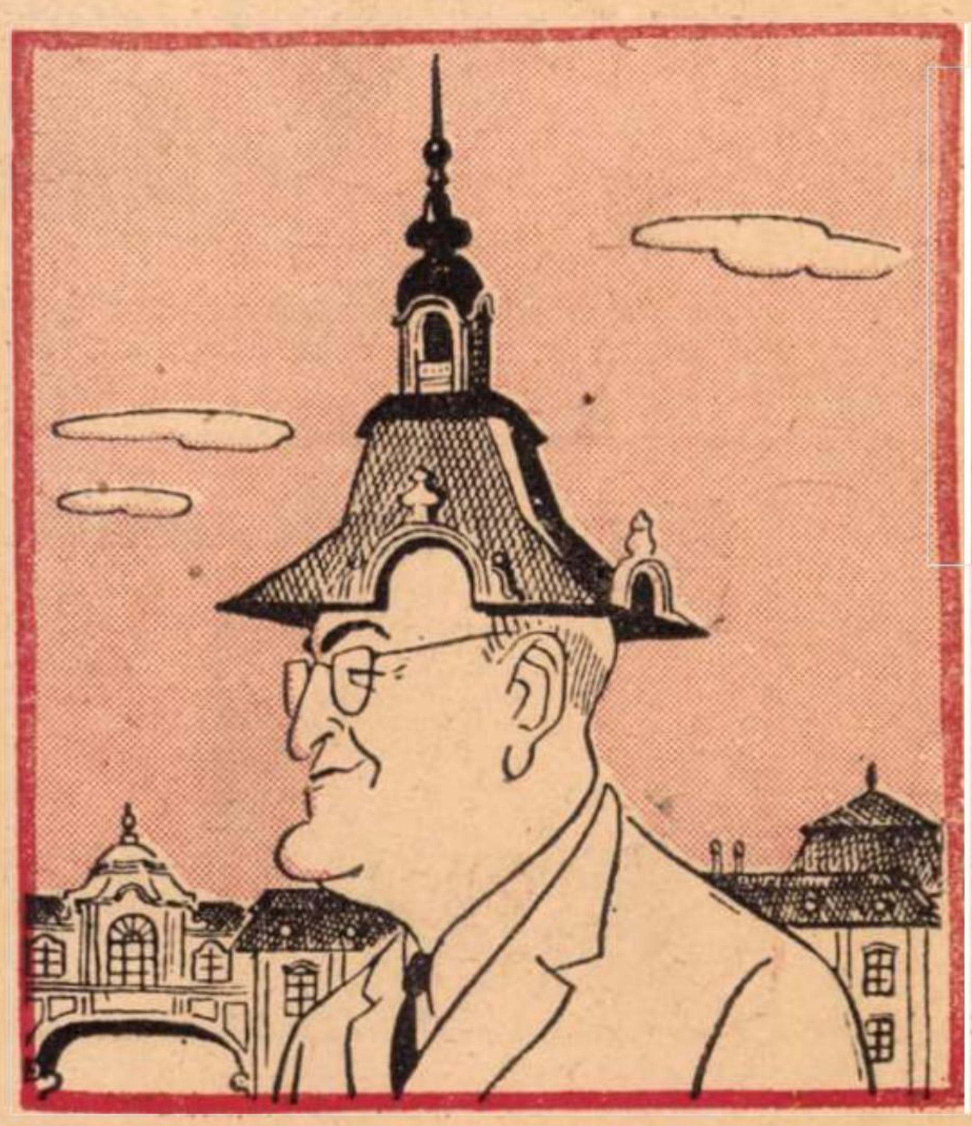
— Kérem, a hirdetésre jöttem, van néhány kötet Shakespearem, szívesen átadom...

Állítólag így történt

Kolumbus: És még valamit hoztam neked — valódi szegedi csemegepaprika!

Dénes Leó

tanácselnök tíz éve fáradhatatlanul intézi a város ügyeit, olyan stabil, mint a városháza tornya.

Hadd játsszék a gyerek!

(Egy újonc Télapó naplójából)

Az előszobában harmadszor is megráztam a külön e célra vásárolt csengettyűt és torkomban dobogó szívvel, de méltóságteljes léptekkel bevonultam a szobába.

A gyerek kerek szemeket meresztett, amikor vattaszakállal, bordó plédköpenyben, piros sálból összecsavart süveggel, pásztorbotnak kikiáltott partvisnyéllel és piros krepp papírral bevont piaci kosárral beléptem. Bevallom, nagyon furcsán éreztem magam. Mert sok minden voltam már életemben, de Télapó soha és ezután is csak egészen kivételes alkalmakkor leszek.

Amikor a kosárból elővettem az első ajándékot, Zsuzsa áhitattal nézett rám. Télapóságom, úgylátszik, különleges és soha nem

ismert tekintélyt kölcsönzött nekem.

— Jó voltál-e egész évben? — kérdeztem a lányomat olyan mély, elváltozott hangon, ahogyan a Télapóét elképzeltem.

— Jó volt, csak add már oda azt a kis villamost! — súgta a feleségem. — Minek ez a nagy teketória?

De én értek a pedagógiához és kihasználva szokatlan télapói hatalmamat, nem adtam oda olyan egyszerűen. Előbb elszavaltattam azt a versikét, amit a minap tanult Zsuzsa a nagymamától. Amikor elmondta a verset, átnyujtottam a villamost, de előbb persze bemutattam, hogy hogyan jár, — meg kell tanítani az ilyesmire a gyereket, — az ujjából nem szophatja.

Amikor elkezdett volna játszani, eszembe jutott, hogy még mást is hozott a jó kislánynak Télapó, és néhány szent jógyerekségi fogadalom után átadtam az új babát, amit öltöztetni és vetkőztetni lehetett. Ezt persze újra be kellett mutatni, részletesen meg kellett magyarázni.

A gyerek olyan elfogódott volt, amilyen még soha. Tisztelettel nézett a fejemen összecsavart piros sálra és a vattaszakállra, ami az arcomat díszítette.

Közben gyorsan mult az idő. A feleségem minduntalan közbeszólt:

— Kilenc óra! A gyereknek le kell feküdni!

— Ma is? — kérdeztem súgva és panaszosan. — Hadd játsszék a Zsuzsa, hiszen gyerek még! — és arra gondoltam, hogy vajjon hány ilyen meghitt este lesz még az életében.

Aludni lesz ideje bőven. Még csak két és fél éves. Legalább nyolcvan esztendő vár még rá. A kosárból sorban vettem elő a játékokat, megmutattam, hogyan kell használni őket és csak valamilyen váltságdíj — vers, puszi, vagy fogadalom — ellenében adtam át.

A gyerek komoly, áhitatos arcáról tisztelet sugárzott.

Tizenegykor a feleségem megsokallta a dolgot:

— Elég volt! Le kell fektetni a gyereket!

Könyörgő tekintettel próbáltam jobb belátásra bírni, hiszen vadonatúj tekintélyemet az utolsó

morzsáig ki akartam használni, de semmi sem segített.

— Elég volt! A Télapó most szépen hazamegy, Zsuzsika pedig lefekszik! — mondta a feleségem ellentmondást nem tűrő szigorral.

És ekkor Zsuzsa, ez a kis csöppség, odament a mamájához és a fülébe súgta, de úgy, hogy én is hallottam:

— Hadd jáccon a zapu, hiszen még dejek!... **Országh György**

A KIBICNEK SEMMI SEM DRÁGA

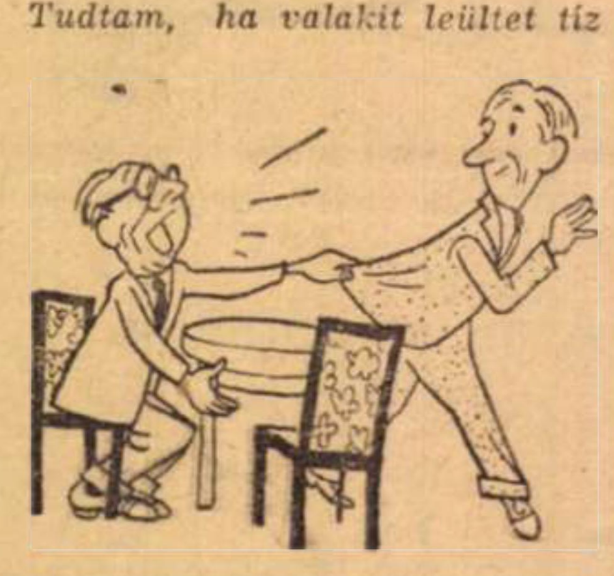

A híres ember barátja

Élnivágyó barátommal, bizonyos Nagy Jánossal, egy zenés szórakozóhelyen találkoztam abban az időpontban, amikor a zene még nem játszik, de a zenedíjat már vigan felszámítják. Óvatosan el akartam somfordálni, de barátom észrevett és — amint népiesen mondják — elkapta a frakkomat.

— Gyere, ülj le mellém, vagy tíz percre!

Tudtam, ha valakit leültet tíz

percre, az nála félórát, valamint egy önvallomást jelent. Semmiféle üres kifogást nem találtam, így letelepedtem az asztalához. Jól sejtettem, mert nyomban rákezdte:

— Tudod, nem vagyok szépfiú, de bizonyos sikereket értem már el a nőknél. Tekintve, hogy küllemem miatt nem nagyon hóditok, raffinált trükköket eszeltem ki a szép nem fölötti diadalmaskodásra. Egyik trükköm az, hogy amikor táncos szórakozó helyre megyek, megkérem barátaimat, hívjanak fel egy félóra mulva és valami híres ember nevében kérjenek a telefonhoz. Én hangosan azt mondom, hogy „rendben, megyek!“ Mindenki felfigyel, összesúgnak mögöttem, lám ez a híres ember barátja! Utána aratok. Bárkit felkérek táncolni, boldogan jön és felnéz rám.

— Dehát akkor mi a baj? — kérdeztem, mert, ha minden simán menne, én nem ülnék itt, helyemen egy tündérszép szőkeség csicseregne.

— Várj csak, — folytatja barátom — az a baj, hogy a telefonkezelők nagy része soha nem érti meg pontosan, hogy milyen nevű keres valakit, vagy kit kell hívni a készülékhez. És ez az én tragédiám. Mert így történt, hogy amikor például a megbeszélt szöveg az volt, hogy „Zelk Zoltán kéri Nagy Jánost a telefonhoz“, ehelyett a telefonos ezt kürtölte végig a helyiségben: „Feld Zoltán kéri Nagy Jánost!“ Vagy „Gyurkovics Mária kéri Nagy Jánost“ helyett hol Markovics Máriát mondanak, sőt legutóbb egyenesen a megdöbbentő Herskovics Jenőnét mondták.

Igyekeztem részvevően bólintgatni és mielőbb szabadulni innen. De barátom visszatartott.

— Várj még vagy két percig,

most nem ilyen szándékkal üldögélek itt. Igaz, most is egy telefonhívást várok, de fontos üzleti ügyben keres majd egy bizonyos Ruszkai Péter. Aztán együtt elmehetünk.

És valóban, nem telt bele két perc, máris rikoltozott a telefonos nénike.

— Nagy Jánost kéri a telefonhoz Kuczka Péter!..

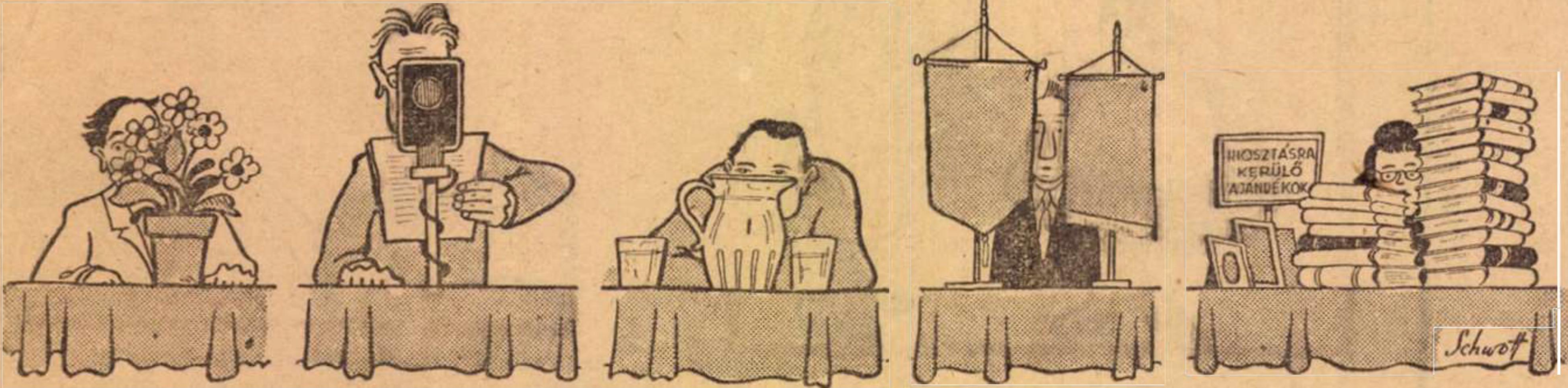
(tardos)

Egy fagyoskodó krumpli sóhaja

— Ne féljen attól a közmondástól gazduram, hogy: Aki másnak vermet ás, maga esik bele! Ez a krumplira nem vonatkozik..

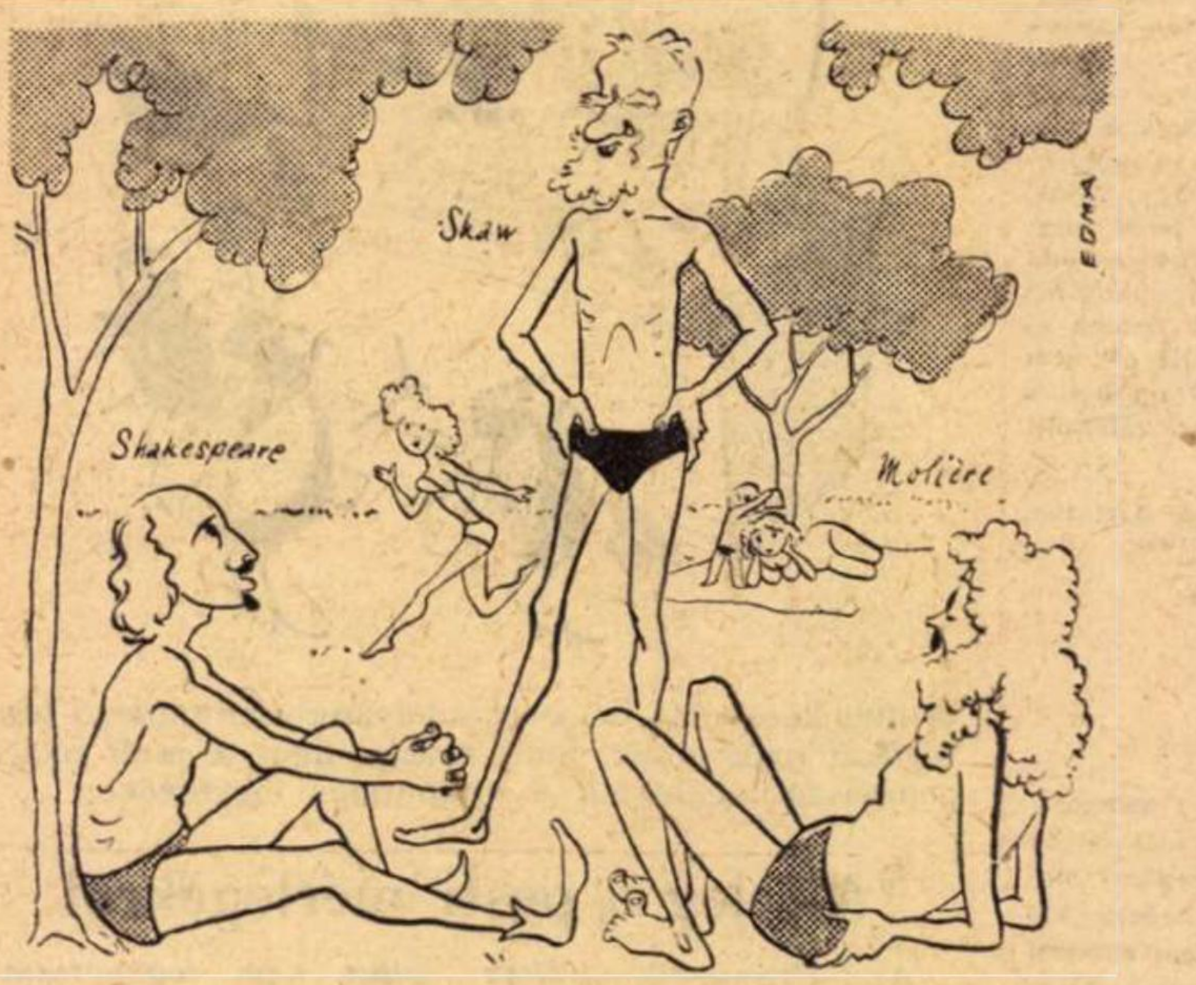
Egy üzemi fényképész pillanatfelvételei egy értekezletről

Meghívott elnökségi tag — Az előadó — Az értekezlet elnöke — A DISZ-titkár — A kultúrfelelős

Kulturfront

A Palatinus-strandon

— No gyerekek, végre mi is pihenhetünk. A szezon végén magyar darabot is bemutatnak a pesti színházak...

Ötletes plakát, félsiker

avagy milesz, ha továbbtart a plakát-téboly:

Május 40-ben, hajnali 3 órakor a Tattersaalban

Kacagd magad halálra!

Vidám, zenés, tavaszi játék sok szerelemmel és sok koporsóval.

Pácz György ötletéből írta: Gyász Pörcz.

Zenéjét agnoszkálta: Kripta Rezső. Temetésrendező a kis Holics.

Gyásznagy: Galócza Elemér.

Halottkém: Csóvási Rudolf. Tömjén és myrrhafelelős: Méz Veronika.

Halotti beszédet mond: Hal Otti.

Jókedvű sírásók: a 2 Gereblye.

NEVETŐ MENNYORSZÁG
(akik már halálraröhögték magukat)
Bluett.

KÖLTÖZIK
A RAVATAL
vidám halálbalett
Strauss-melódiákra.

A műsor
kellemesen
szellemtelenítve
van!

IDENEZZ, CSAK
IDE, RÁM, ROPO-
GÓS A GYÁSZ.
RUHÁM
dalcsokor.

Ha ezek után mégis élve marad,
haljon meg cipőben!

Költészet a köruton

A nap legforgalmasabb szakaszában percenkint átlag 100 ember megy el a Lenin-körút 24. számú ház előtt a Nyugati felé, szembe körülbelül ugyanannyi. Ez óránkint 12.000. Vannak gyengébb forgalmú órák, de így is nyugodtan becsülhetjük az elhaladók számát napi másfélszázezerre. Ha csak minden nyolcadik-tizedik ember áll meg a Sport és Játékbolt 2. számú fiókjának kirakatai előtt, akkor is havonta közel félmillió ember olvassa a kirakatban kiállított költeményt. És bizony legnépszerűbb irodalmi folyóiratainknak sem igen van ennyi olvasójuk.

A magyar irodalom egyik legolvasottabb alkotása tehát az a vers, amely a játékbolt kirakatában látható. Első strófája kissé vízfejűre elrajzolt kínai gyermek képe mellett így hangzik:

Az én kezem sárgácska,
reggel kezd a játszásba,
mikor a nap felszáll a
tengerből a világba.

Érdekes: visszafelé sincs semmi értelme és akkor is ugyanolyan magyartalan. A következő kirakatablakban a műkedvelő rajzoló fehérbőrű gyermek képét torzította el. És itt már jelentkezik a „vonal" is a reklámversben:

Nos, az én kezem fehér,
ha kinyujtom, összeér
a tiéddel — szívedér
odaadom az enyém.

Ilyesmit már tangószövegben sem illik leírni. És nagy öröm, hogy a gyermekközönség fülét ilyen kellemesen csengő és magyaros rímekhez szoktatják: „szívedér — az enyém". — A harmadik ablakban néger gyermekre hasonlító rajzot helyeztek, mellette ez a négy sor díszeleg:

Az én kezem fekete,
néger gyermek tenyere,
de ha nincs is egyebe,
megsimogatlak vele.

Nem tudom, mi a szakmája annak, akivel ilyen verset íratott a Sport és Játékbolt vállalatvezetője. Biztos azonban hogy a vállalatvezető kartárs, ha beteg, akkor szakorvoshoz fordul. „Nos" — mondom a költő szavával — megérdemelné a fentielzett vállalatvezető, hogy fájós fogát lírai költő húzza ki és vakbelét szobrászművész operálja. Márványvágó vésővel!

GÁDOR BÉLA:

PÁRVIADAL

A jelenet szereplői: a fel nem kapott, de tehetséges drámairó és a felkapott, de népszerű színigazgató. Szín: egy pesti kávéház, ahol a drámairó éppen drámát ír és a színigazgató éppen nem akarja ezt észrevenni. A közöttük lezajló párviadal a következőképpen alakul:

IGAZGATÓ: Szervusz, kérlek... Nem láttad Pákozdit?

DRÁMAIRÓ: Nem, nem láttam. Pedig már két órája dolgozom itt... Itt... dolgozom én... két órája...

IGAZGATÓ: Akkor nem is zavarlak...

DRÁMAIRÓ: Dehogy zavarsz, kérlek... Éppen befejeztem egy párbeszédet... Egy olyan dialógust, amilyenek a színdarabokban szoktak lenni... Dialógus... *(Mereven nézi az igazgatót).*

IGAZGATÓ: Érthetetlen, nem jön ez a Pákozdi... *(leereszkedik egy székre).*

DRÁMAIRÓ: Nagyszerű témát kaptam el... Elkaptam egy isteni témát...

IGAZGATÓ: Halló, pincér, kérek egy duplát... Bocsáss meg, nem figyeltem, elkaptál valamit? Valóban rossz színben vagy, azt mondják az idén az influenza nagyon ragadós... Én is köhögök... *(Köhög).* Neked itt nem szúr? *(Az oldalára mutat).* Lázad nincs?

DRÁMAIRÓ: De van. Az alkotás láza... az ihlet láza..., amely mindig elkap, amikor dolgozom... Hiába no, imádom a színházat... Nálatok mi újság?

IGAZGATÓ: Semmi különös. A feleségem jól van, a gyerek is egészséges... Csak én vagyok egy kicsit fáradt...

DRÁMAIRÓ: Persze, színigazgatói gondok, műsorgondok...

IGAZGATÓ: Bizony, bizony. Most sem tudom eldönteni, mi legyen a következő darabunk. Shakespeare vagy Moliére?

DRÁMAIRÓ: De miért nem egy eredeti magyar...

IGAZGATÓ: Éppen erről van szó, hogy eredeti magyar fordításban akarjuk kihozni... Azt hiszem, mégis Shakespeare mellett fogunk dönteni...

DRÁMAIRÓ: Hiába, Shakespeare zseni volt... Csak ne írt volna olyan sok darabot. Mikor fog az elfogyni? Mikor kerül majd sor...

IGAZGATÓ: A többi klasszikusokra? Igazad van, ezért gondoltunk Moliérre, Shakespeare után Moliére jön, aztán újból Shakespeare... Nem akarunk egyhangúak lenni...

DRÁMAIRÓ: De mégis, mivelhogy Magyarországon vagyunk, talán közbe lehetne iktatni néha egy-egy...

IGAZGATÓ: Lope de Végát vagy Goldonit? Nekem mondod? Légy nyugodt, mi erre is gondoltunk, tudjuk, mi kell a magyar közönségnek...

DRÁMAIRÓ *(Vakmerően):* A magyar közönségnek elsősorban magyar darab kell...

IGAZGATÓ: Azt is adunk. Jövő szezonra átdolgoztatom Kármán Józseftől a „Fanny hagyományait". Ezért várok Pákozdira, ő fogja átdolgozni.

DRÁMAIRÓ: De hiszen Pákozdi vegyészmérnök...

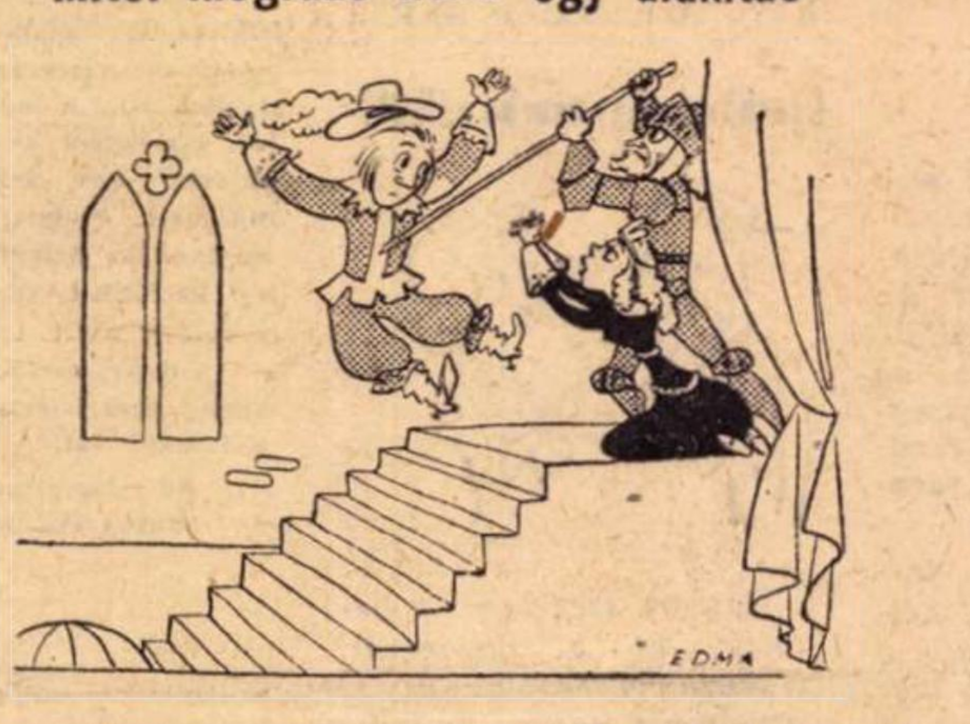
IGAZGATÓ *(szigorúan):* Az igaz. De Kossuth-díjas. *(Felkel).* Úgylátszik, már nem jön. Elmegyek... Örülök, hogy láttalak...

DRÁMAIRÓ: Én is örülök... tudniillik egy darabon...

IGAZGATÓ: Jó, egy darabon elkísérhetsz... Gyerünk...

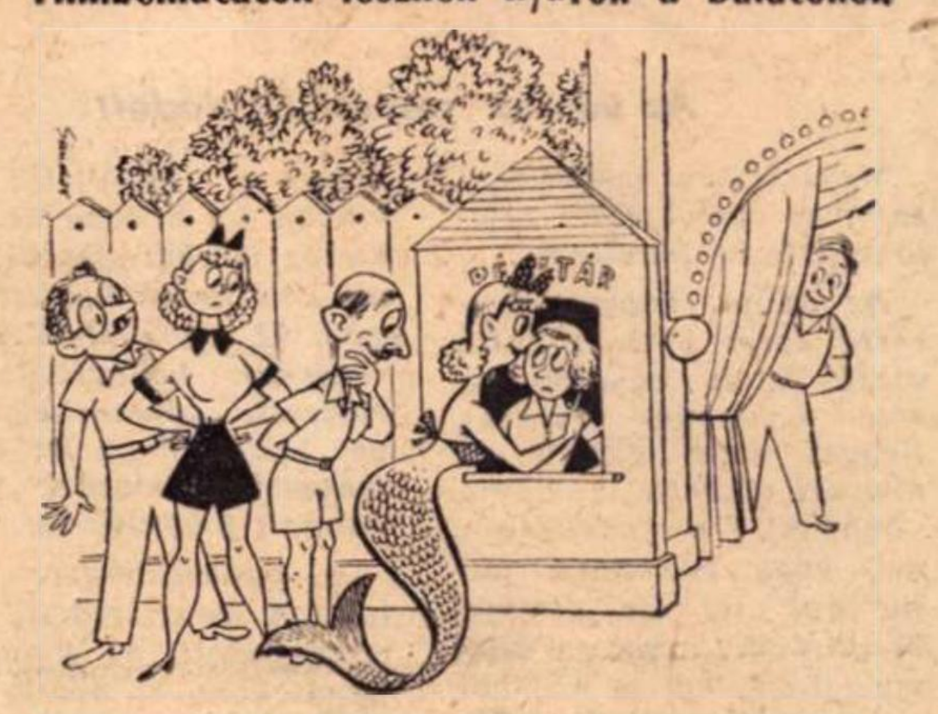
(Elindulnak, útközben a párviadal folyik tovább. Meddig?)

Mitől megrázó néha egy alakítás

— Mély átéléssel gurulj le a lépcsőn! A népművelési minisztérium egyik osztályvezetője ül a nézőtéren...

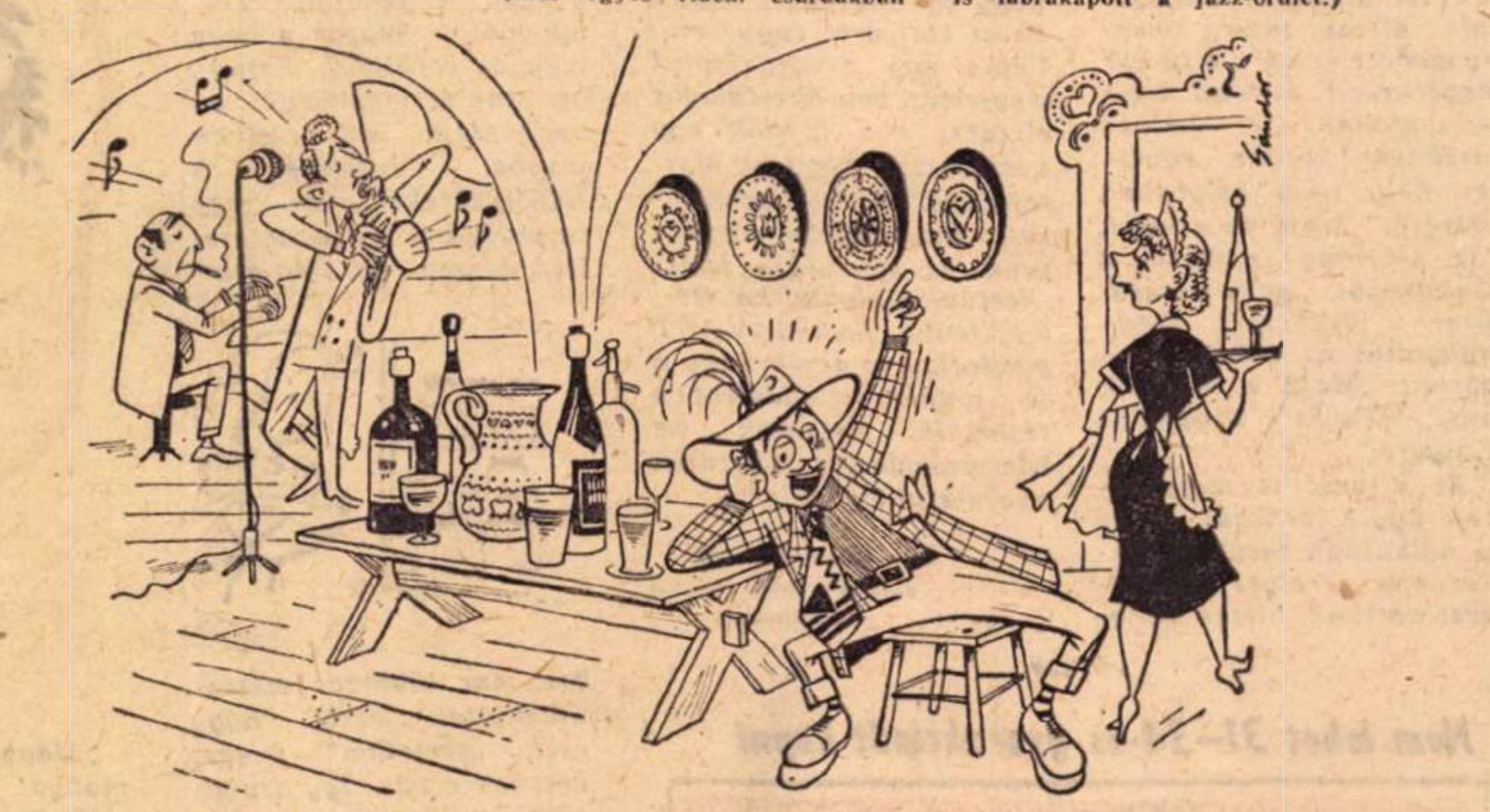
Filmbemutatók lesznek nyáron a Balatonon

— Halpénzért is ad jegyet?
— Na, menjen a víz alá!...

Ha ez így megy tovább

(Már egyes vidéki csárdákban is lábrakapott a jazz-őrület.)

— Korcsmárosné, száz szál gyertyát! Szvingelni akarok!

ÍRÓK EGYMÁS KÖZT

Balogh: Olvastam Kovács új regényét, egyenesen meglepő...

Kovács: Szervusz, Balogh. A legutolsó cikked nagyon gyenge...

Balogh: Szóval, hogy folytassam, egyenesen meglepő, milyen vacak az a regény...

Le a bürokráciával!

Segítség! Macskaszag!

Kérem a nyájas olvasót, képzelje magát az én helyembe:
1. Nem szeretem a macskaszagot.
2. Zuglóban lakom.
3. Zuglóban macskaszag van.

Igen, Zuglóban macskaszag van. Néhány héttel ezelőtt, amikor először csapta meg az orromat az átható kandurszag, azt hittem, hallucinálok. Vagy talán ideges tünet. Hogy csak azért érzek macskaszagot, mert undorodom tőle. Elvégre — gondoltam reménykedve — hol akad egy olyan gigászi méretű macska, amely illatával egy egész városrészt el tud árasztani? Macskaszag Zuglóban? Ez annyi, mintha azt mondaná valaki: borzasztó huzat van Afrikában. Így vigasztaltam magamat hazafelé menet azon az estén.

De otthon azt mondja nekem a feleségem: „Te, nincs itt macskaszag?" No, mondom ez már nem tréfa dolog. Az ablak nyitva, macskát otthon nem tartunk, ha macskaszag van — már pedig most már biztos, hogy van — csak kívülről jöhet. Kinézek a sötét estébe. Sehol macska. De a macskaszag csak úgy árad befelé, hogy gyomrom is felkeveredik. Csigázzam tovább az olvasó érdeklődését? Csigázom.

Ha északi szél fúj, akkor Zuglóban macskaszag van. Ha dél szél fúj, nincs macskaszag. De ha van macskaszag, az olyan erős, hogy meg kell gebedni belé. Nem egyszer hajnalban riadok fel arra, hogy északi szél fúj. Megtelik az orrom a kandúrmacska pocsék illatával. El sem tudok aludni tőle. A legszívesebben egerészni mennék ilyenkor.

Korbácsoljam tovább az olvasó érdeklődését? Nem korbácsolom.

A macskaszag az újpesti Chinoin Gyárból érkezik Zuglóba, szellők szárnyán. Ott valami gyógyszert gyártanak, de — amint hallom — még nem szerelték fel a kellő szűrőberendezést.

Térdencsúszva kérem, akit kérni lehet, csináljanak valamit. Nem szívesen fordulnék fel életem virágjában. Ha mást nem lehet csinálni, a macska ellensúlyozására legalább állítsanak fel egy sajtgyárat az ablakom alatt. Név és pontos cím:

Tabi László
XIV., Amerikai-út 90/F.

Az üdülés rosszul kezdődött

Május 13-án tizenöt társammal galyatetői jutalomüdülésre indultam.

Az üdülni vágyók egyrésze egész éjszaka tartó utazás után, vonaton elérte Gyöngyös városát. Reggel érdeklődtünk az állomás melletti 52. számú MÁVAUT-kirendeltségnél, hogy miképpen juthatnánk fel Galyatetőre. Megtudtuk, hogy az állomástól 8.05-kor és 9.55-kor indulnak buszok. De jobb, — mondották — ha Gyöngyös főterére megyünk, ahol a MÁVAUT állomása van.

Megfogadtuk a tanácsot. Az indulást 8.15-re jelezték. Az utazástól meggyötört, álmos tömeg megnyugodott és várt. 8.10-kor megérkezett az első busz — zsúfoltan. A kalauz harsányan közölte: „egyetlen hely sincs helybeliek részére!" Majd az ellenőr, kis, alacsony emberke a szokványos „palacsintasütővel" igyekezett megnyugtatni az álmos csoportot: „Majd a második busz felvisz mindenkit Galyára."

Ez a busz is megérkezett úgy 8.30 körül, de ez is nélkülünk ment el. Ekkor már erélyes intézkedést kértünk, hiszen váltónapon a MÁVAUT-nak jobban fel kellene készülnie az üdülők elszállítására! Intézkedés helyett az egész 52. számú MÁVAUT-vezérkar behúzódott az elővételi pénztárhelyiségbe. Lehet, hogy az eredménytelen munka fáradalmait pihenték ki.

A panaszkönyvet kértük. A pénztárosnő méltatlankodott, de kiadta a panaszkönyvet, amely már a 35. oldalig megtelt. A 36. oldalára mi írtuk be panaszunkat. A mávautosok erre olyasfélét emlegettek, hogy Budapestre kell telefonálni a 16-os MÁVAUT-igazgatósághoz, hogy indíthatnak-e külön buszt Galyára, vagy sem? Végre úgy 9 óra körül megjelent egy karszalagos elvtárs, aki kijelölt egy buszt azzal, hogy az Mátraházáig felvihet bennünket. Mátraházán átszálltunk és így végre felérkeztünk Galyatetőre. Helyes lenne, ha a MÁVAUT gondoskodna arról, hogy a jó munkáért üdülésben részesülő dolgozók ne bosszankodással kezdjék nyaralásukat.

Dévai György
sztahanovista mérnök
Sztálinváros

Csorbával vagy csorba nélkül?

Nagyon szeretem a befőttet és a konzervet. Gyakran vásárolok és az árusítók eddig mindig megjegyezték: „Az üvegbetét öt forint és az üveget bármikor visszavesszük". Ezt az ígéretet azonban nem mindig tartják be. Hazaviszem az üveget, felbontom. Természetesen vigyázva, hogy meg ne sérüljön. Sajnos, gyakran ér meglepetés: az üveg szája sok esetben csorba. Ismerve a KÖZÉRT-eket, már meg se próbálom a visszacserélést: hiszen hasonló eset-

ben már többször visszautasítottak, azzal, hogy csak „sértetlen" üveget vesznek vissza. Így azután egész gyüjteményem van csorba üvegekből. Tudni kell, hogy csorbanélküli üveget 3—4 forintért lehet kapni az Edényboltban. Én edig akarva, nem akarva öt forintért veszem — a csorbát. Lehet, hogy a konzervgyár így akar megszabadulni selejtes üvegeitől, de nem hinném, hogy ez az „ügyeskedés" növelné a konzervfogyasztók táborát.

Kovács Lászlóné
Székesfehérvár,
Március 15-utca

50 gyerek keres 1 játszóteret

Mi, a Kerepesi-út 50. és 54. számú ház gyerekei segítséget kérünk. Volt a lóversenytér sarkán egy játszótér, de amikor a földalatti vasutat kezdték építeni, elvették tőlünk. Igaz, megígérték, hogy rövidesen kapunk ideiglenes játszóteret — de az ígéret két éves . . . Van itt, az 50. számú ház előtt egy kis telek. Most még tele van mindenféle gerendával, de úgy látjuk, hogy hurcolkodnak. Nézd meg, Ludaskám, nem lehetne-e oda egy kis játszóteret csináltatni? Nem kell más, csak homok és egy kis kerítés. De ha ott nem lehet, akkor valahol máshol, a közelben szeretnénk játszani! Segíts Ludas!

Kiss Lajos V. a. oszt tan.
és még 49 aláírás.

Az érdekeltek hozzászólnak

A Gyapjúmosó- és Finomposztógyár panaszával kapcsolatban közöljük, hogy a Központi Statisztikai Hivatal Budapesti Városi Igazgatósága hibát követett el, amikor a statisztikai jelentésben lévő adatokat kellőképpen nem ellenőrizte, de jóval nagyobb hibát követett el a Gyapjúmosó, mert a félreértésre okot adó rossz adatokat ő közölte a Statisztikai Hivatallal.

Közp. Stat. Hiv.
Garam József főoszt. vez.

Az „Idejében szólunk"-rovat felhívta figyelmünket arra, hogy gondosan szervezzük meg a jégelosztást. A nyári jégárusítást biztosítani akarjuk, de segítségre van szükségünk. A Hűtőipari Vállalat gyárainak megindítása nélkül kevés lesz a jég! Például az Óbudai Jéggyár termelése azért szünetel, mert a villanyszerelővállalat még mindig nem fejezte be a szerelési munkákat.

Bp. Jégértékesítő Vállalat
Bukovszky igazgató

Idejében szólnak a legyek

az illetékeseknek, hogy ugyanolyan rosszminőségű légyfogókat gyártsanak, mint tavaly, mert a mult nyáron pompásan meghíztak a vitamindús légyfogókon . . .

Mérleg a pesti mérlegekről

Az Uránia-filmszínház előtt egy utcai mérlegre álltam.

A mérő bácsi beállította a mérleget, azután kijelentette:

— 76 kiló 30 deka!

Ennek nagyon megörültem, mert régi vágyam volt, hogy meghízzam és nem is reméltem, hogy már 70 kilónál is nehezebb vagyok.

De mert egy kicsit gyanakodtam az Uránia melletti mérésre, a Lenin-körúton újra egy utcai mérlegre léptem: 75 kiló 30 dekát mutatott . . .

Megmagyaráztam, hogy tíz perccel ezelőtt 76 kiló 30 deka voltam és mivel azóta csak száz méternyit mentem, ez alatt a tíz perc alatt nem fogyhattam le egy egész kilót.

A mérleges bácsi széttárta karjait:

— Tíz perc, az nagy idő, Elemér . . . izé . . . tíz perc alatt sokat lehet fogyni! De ha nem fogyott, akkor az Uránia melletti mérleg rossz!

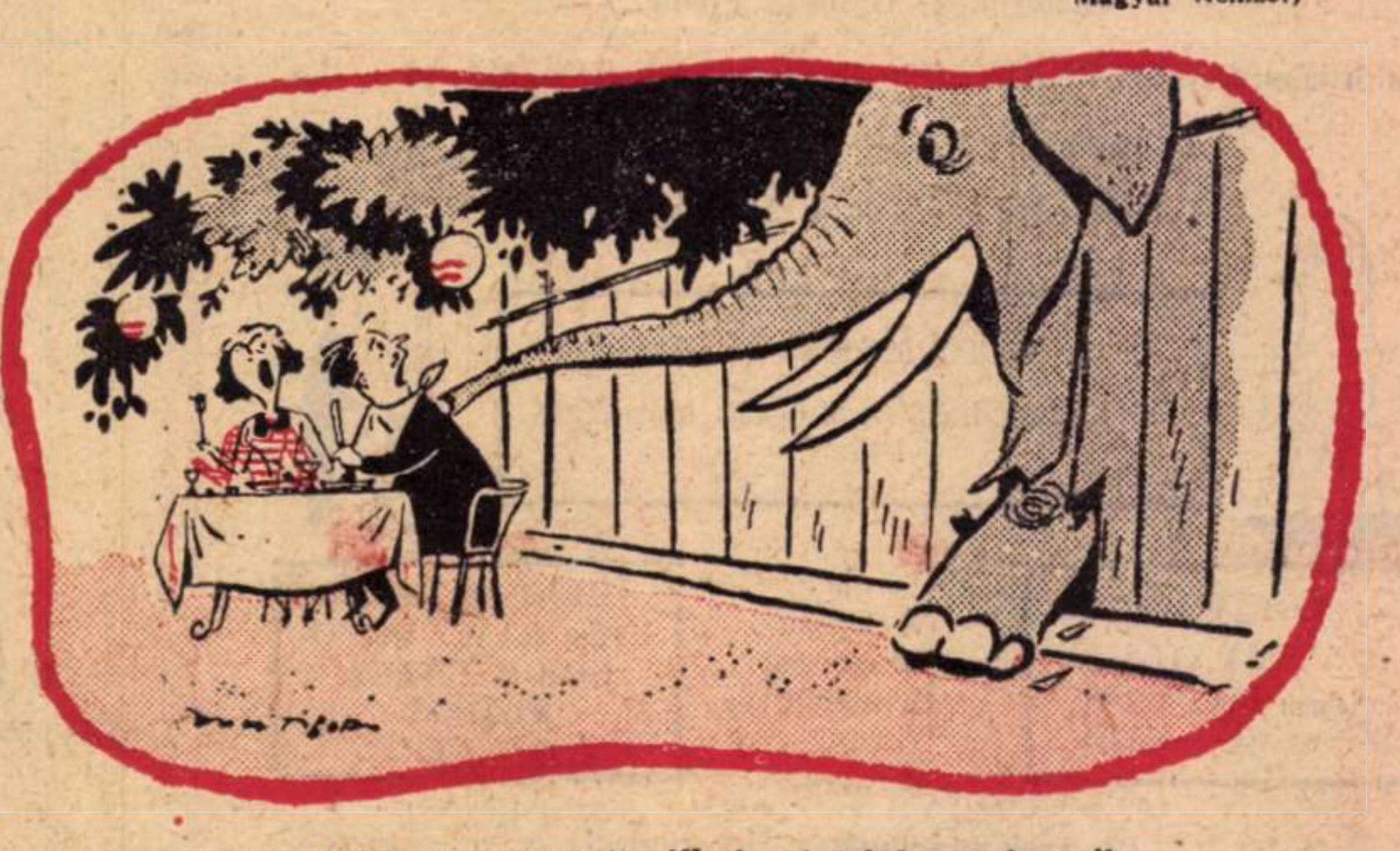
Most már futottam a súlyom után. A Lenin-körúton a Nyugatiig még három helyen mérettem meg magam. A harmadik mérlegen nyolcvan dekával, a negyediken ismét egy kilóval, az ötödiken pedig másfél kilóval voltam kevesebb.

Hitelesítsék az utcai mérlegeket!

Lukács László
Rosenberg házaspár-u. 21.

Csoda a Gundelnél

(3000 személyre egy telefonautomata van a ligeti Gundel-étteremben. Magyar Nemzet)

— Kovács kartárs! Az állatkerti telefonon keresik . . .

Nem lehet 31—34-es gyerekcipőt kapni

— Pistike, ha nem eszel spenótot, nem fogsz megnőni, s akkor aztán járhatsz mezítláb . . .

MNDR veszély!

„Magyar mérnök találmánya! Sorozatgyártás előtt bemutatjuk önöknek. Az MNDR: mindent ragaszt, nem kell hozzá szakképzettség, be lesz mutatva, meg lesz tanulva!"

Így ordít a kikiáltó a Rákóczi-út és a Síp-utca sarkán. Azonnal be is mutatja az MNDR-t, amely egy kisujjnyi vastag fehér rúd és gyertyaláng felett megolvad. Pillanatok alatt befoltoz vele lyukas lábost, törött csészét.

Nekem is átvillan az agyamon: van egy törött feketés-csészénk. A szervizből . . . Vettem MNDR-t. Otthon az elsajátított „szakmai képzettség" alapján én is pillanatok alatt remekeltem. A csésze ott állt az íróasztalomon épen, töretlenül. Beletöltöttem a kávét — és a csésze ismét részeire bomlott. A kávé persze kifolyt.

Így lett az MNDR — közügy.

Mert: hatóságainknak meg kell akadályozni, hogy szélhámosok hiszékeny embereket ilyen „ragasztóval" becsapjanak.

Cs. I.

Ludas Matyi elintézte

„Nem kapni mozsarat" című rajzzal kapcsolatban közöljük, hogy a mozsarakat a Soproni Fémtömegcikk KTSZ gyártja. Hamarosan megkezdik a mozsarak szállítását.

BKM
Vas- és Műsz. Ker. Közp.

A tatarozóvállalat, mely iskolánk építésén dolgozott — de a munkát abbahagyta — ismét folytatja a tatarozást. A szuhafői úttörők nevében köszönjük a Ludas segítségét.

Csiszár Ernő
csap. tan. eln.

Az 58 liter szabadtejért járó 29 kilogramm korpát közbenjárásukra megkaptam. Köszönöm!

Szabó Gusztávné
Pankaszt.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő GADOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022. 180—850. — Szikra Lapnyomda Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 350.000